Aventurile submarinului DOX

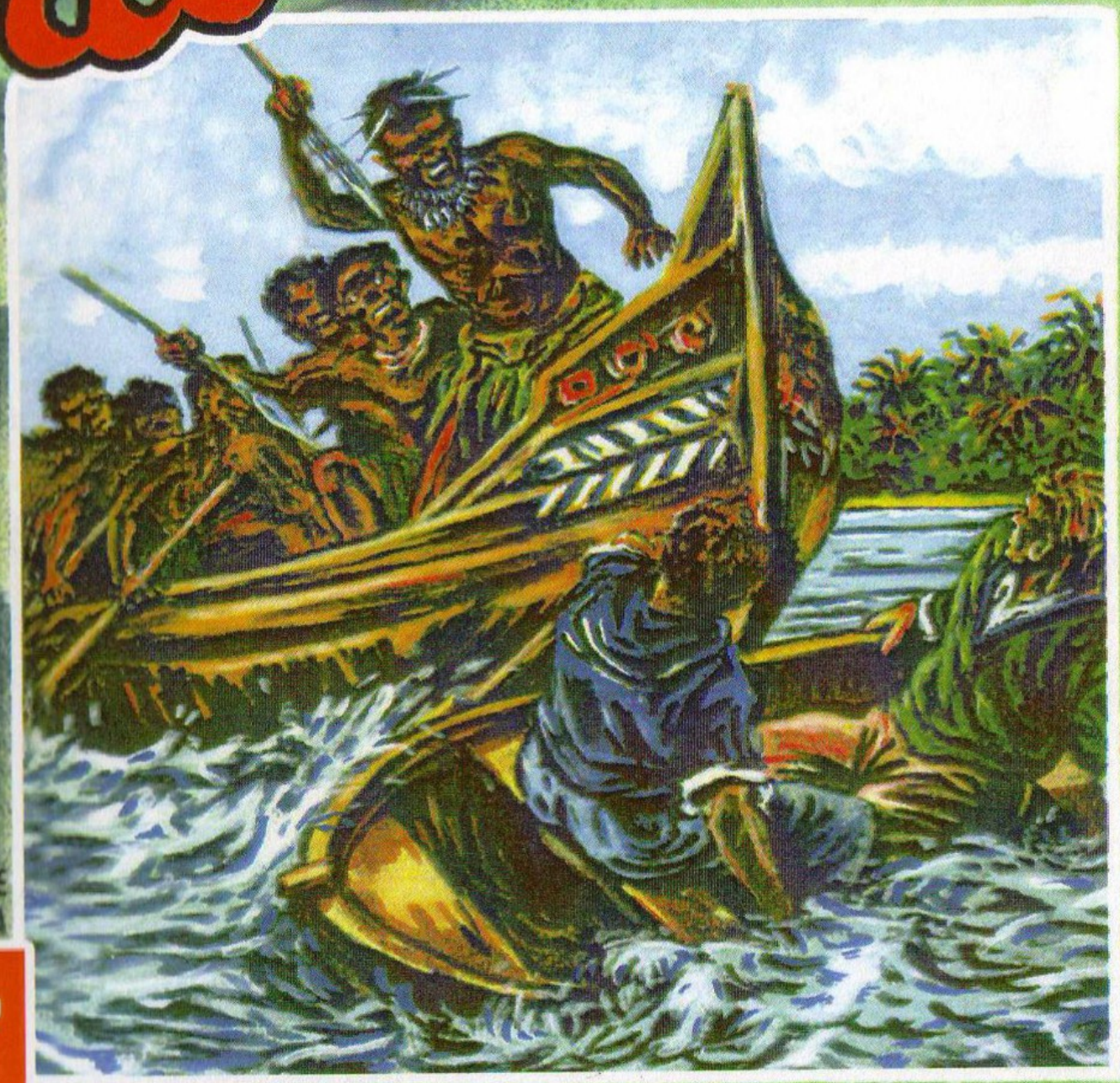

SERIE NOUĂ

187

Căpetenia Tulopi

Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
187
Căpetenia Tulopi

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 187.

CĂPETENIA TULOPI.

Traducere de LIA HÂRSU.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să

descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului “Dox”” una din cele mai interesante lecturi.

I.
GEORGE CĂUTA NUCI DE COCOS.

— NE APROPIEM DE INSULA TUAMAOTU, remarcă doctorul Bertram, care se afla în turnul „Dox”-ului, adresându-se lui George, fiul căpitanului Farrow, care se afla de asemenea în turn, admirând priveliştea mării.

— Nu erau cunoscute odinioară insulele sub denumirea de insulele Paumaotu? se interesă George.

— Aşa e şi aparţin posesiunilor coloniale franceze.

— Da, da şi am face mai bine, dacă le-am evita, zise acum şi căpitanul, care apăruse pe punte în apropierea turnului şi care se deplasa acum alene spre proră.

— Ar fi trebuit atunci să trecem prin faţa insulelor Marquese replică iarăşi doctorul, al cărui spirit de explorator şi cercetător îl determina să participe la toate aventurile şi

periplurile submarinului de-a lungul şi de-a latul globului terestru.

— Mă mir că tatăl meu a ales să ţină cursul spre sud, observă George. Poate va mai merge încă şi mai spre sud, aşa încât să ocolească tropicul Capricornului. Trebuie să-l întreb.

Tânărul coborî scăriţa care ducea din turn pe punte, urmat de doctorul Bertram. Merserăm alături, până la proră unde veghea căpitanul.

— Pot să va întreb căpitane de ce aţi ales acest curs spre sud, întrebă doctorul plin de interes.

— Fiindcă am primit de câteva zile o cablogramă pe care am reuşit s-o descifrez îl lămuri căpitanul. Flota franceză face tocmai acum manevre, în porţiunea nordică a acestor ape. N-aş fi vrut să risc, de dragul unui drum direct, printre aceste insule către Insula Odihnei, să cad chiar în ghearele francezilor. Prefer să fac deci un ocol spre sud depăşind insulele Australe, evitând să dau bot în bot cu navete franţuzeşti participante la manevre.

— Şi de ce nu ne-aţi împărtăşit şi nouă temerile d-vs domnule căpitan, îi zise cu o notă de reproş în glas doctorul Bertram.

Căpitanul rămase serios:

— Situaţia devine într-adevăr serioasă pentru noi, întrucât e foarte posibil ca unităţi ale flotei coloniale să se găsească în apropierea insulei noastre, în mările Sudului. N-am vrut să vă alarmez prematur. Sper ca schimbarea asta de curs să ne absolve de toate grijile.

— Mi-ar fi plăcut mai degrabă ca „Dox”-ul nostru să treacă chiar prin mijlocul flotei astea franceze care ne caută cu atâta înverşunare, tată. Ne putem doar scufunda de-ndată ce se iveşte un vas de al lor. Dacă depăşim insula Tuamaotu scurtăm doar calea considerabil.

— Aşa o fi, tinere! Dar decât să-mi asum riscul de a cădea prizonier, mai degrabă navighez două zile în plus. E vorba de o mare manevră pe care o pregătesc aici francezii. Şi-au adunat toate navele de război, de jur împrejur. Marea mişună de vase mari de război franceze, adunate în zona insulelor Tuamaotu şi Tuba, până la cele din insulele Loyalty. Va trebui s-o luăm atât de mult spre sud încât poate vom ajunge să ocolim şi Noua Zeelandă.

O insuliţă apăru acum în vederea marinarilor de pe „Dox”. George îşi duse ocheanul la ochi pentru a-i recunoaşte mai repede toate particularităţile.

— Va trebui s-o cotim puţin spre est, altfel trecem prea aproape de insulă, fu de părere căpitanul.

— Tată insula e foarte mică, face parte din grupul insulelor de est, partea cea mai estică de pe această rută. Precis nu e locuită de nici un european, în schimb pare să aibe cocotieri minunaţi pe plajă. Ce-ar fi să debarcăm doar atât cât să facem o provizie serioasă de nuci de cocos?

Doctorul sări în sprijinul propunerii tânărului:

— Nucile de cocos ar fi un aliment excelent de variaţie a meniului nostru obişnuit, care se bazează mai mult pe conserve, chiar dacă ocazional îl mai schimbăm cu peşte sau vânat mai mare. Sunt foarte hrănitoare!

— Trebuie să-i iei partea totdeauna lui George, nu-i aşa doctore! râse căpitanul. Dar fie! Din partea mea n-aveţi decât. Dacă n-o să observăm ceva ce să dea de bănuit, pe plaja insulei, după ce vom fi cercetat-o cum se cuvine, fireşte cu ajutorul ocheanelor putem să debarcăm să-i facem doar o scurtă vizită de curtoazie. Poţi să mergi într-acolo numai cu Petre, George. Ar fi de preferat. Dacă vezi că merită, poţi să ne faci semn şi mai trimitem câteva bărci uşoare cu marinari care să vă ajute să strângeţi o recoltă cât mai mare de nuci.

George era de-ndată plin de înflăcărare pentru apropiata debarcare. Va avea el grijă să pună pe toţi marinarii vasului ca să adune o cantitate cât mai mare de nuci de cocos.

— O să dau imediat de ştire lui Petre, ca să aducă pe punte părţile detaşate ale unei bărci de aluminiu, pe care s-o montăm acolo.

— Nu vreţi să ne însoţiţi domnule doctor? Poate că vom întâlni indigeni, cu care dumneavoastră veţi şti să vă înţelegeţi mai bine, decât am face-o noi! Nu prea am avansat în descifrarea limbilor polineziene, remarcă George.

— Vin cu plăcere! se bucură doctorul! Palmierii din care vom culege nucile par să fie aşezaţi ordonat la distanţe egale. E de presupus ca n-au crescut aşa din întâmplare, poate trăiesc totuşi europeni pe insulă.

— În acest caz mai c-aş renunţa la proiectata vizită. Nu ţin deloc să ştie europenii că suntem prin locurile astea.

— Poate că trăieşte vreun colonist german pe insulă. O muncă atât de meticuloasă şi ordonată mai c-ar presupune mâna unui german.

— Totuşi ar fi mai bine dac-am alege o cu totul altă insulă, îşi mărturisi temerile-n continuare căpitanul.

— Dar un colonist german care trăieşte în recluziune de atâta amar de vreme se va bucura negreşit de vizita noastră, îşi apără George interesele.

Căpitanul râse numai.

— Păi nici nu ştim dacă trăieşte vreun colonist european pe aceste meleaguri şi discutăm numai aşa ca să ne aflăm în treabă. Vreţi să ştiţi ceva? Dacă un neamţ a iniţiat plantaţia şi un francez a luat-o în stăpânire, ce ne facem atunci? Vom nimeri-o cum e mai bine, nu-i aşa?

— Atâta pagubă! Ce ar putea să ne facă el, afirmă George cu voioşie.

— Prevederea este mama înţelepciunii, a fost de părere căpitanul. Vom suprima pur şi simplu din programul nostru partea cu vizitarea insulei.

George nu era de loc mulţumit cu decizia tatălui său. Tocmai acum era mai interesat ca oricând, să afle cine lucrează şi cui îi aparţine plantaţia aceasta atât de bine întreţinută.

— „Dox”-ul poate să ne aştepte în apele astea, tată propuse el. Vom vâsli până acolo numai eu şi Petre. Marea este calmă. Dacă trăiesc într-adevăr francezi pe insulă vom afla de la indigeni. Astfel vom putea să ne întoarcem la vreme, fără ca ei să aibe timpul necesar de a ne remarca. Cred că nu vom avea nici o neplăcere din partea asta.

— Uiţi tinere că indigenii au kanu-uri şi unele foarte rapide.

— Petre îi va întrece în orice caz, de aste poţi fi sigur tată, nimeni nu se pricepe la vâslit mai bine decât el.

— Te înşeli domnule George, interveni şi doctorul Bertram. Gândeşte numai ce viteză poate dezvolta un kanu, la care vâslesc de zor şaisprezece oameni.

— Şi cu ajutorul ocheanelor europenii pot descoperi submarinul înainte de a ajunge voi la el, mai adăugă ca un ultim argument căpitanul. De aceea ar fi recomandabil dacă aţi vâsli mai mult pe lângă ţărm. În caz că va fi nevoie veţi putea ajunge mai repede pe „Dox” şi acesta se va putea scufunda înainte de a ajunge indigenii la mal.

— Aşadar ne dai totuşi voie să întreprindem mica noastră expediţie, tată?

— Numai fiindcă sunt foarte curios eu însumi dacă pe insulă trăiesc germani.

În caz că există totuşi o plantaţie foarte bine întreţinută, ne-am putea aproviziona cu nuci de cocos încât să ne ajungă până sosim pe „Insula Odihnei”

— Aduceţi o barcă de aluminiu pe punte, George şi dă-i de ştire şi lui Petre!

Repede ca fulgerul George ajunse în turn şi a început să coboare în mare grabă scăriţa de fier ce ducea în interiorul vasului, pentru a-i duce lui Petre vestea cea bună, că tatăl său

consimţise să-i lase să adune nuci de cocos de pe insula ce se profila în zare. Menţionă şi posibilitatea de a întâlni un compatriot pe acea insulă.

Întrucât nu era de crezut că vor da cu această ocazie de cine ştie ce fiare de pradă mari, îşi lăsară carabinele grele la bord.

De băştinaşi nu aveau a se teme. De obicei aceştia nu luau vreo atitudine duşmănoasă faţă de europeni, cu excepţia celor care locuiau în insulele Solomon.

Aceştia mai păstrau vechiul obicei de a vâna ca trofee capete de oameni şi deşi triburile care locuiesc înspre coastă, venind în contact mai des cu lumea civilizată, îşi tăinuiesc mai degrabă aceste preferinţe, o fac nu atât din convingere, cât mai ales impresionaţi fiind de puterea de foc a oamenilor albi.

În timp ce câţiva matrozi voinici se îndeletniceau cu montarea micii bărci de aluminiu, pe punte, căpitanul dăduse ordinele cuvenite pentru oprirea submarinului.

Insula nu era departe, se putea distinge plaja, până şi cu ochii liberi. Încă şi mai clar se vedea ordinea, curăţenia frumoasei plantaţii de cocotieri, dovadă clară că în spate se găsea o mână pricepută de gospodar.

Băştinaşi nu se vedeau pe mal. După ce-şi privi ceasul de mână, căpitanul hotărî:

— Acum e tocmai timpul micului dejun. Obiceiul de a dejuna copios dimineaţa şi l-au păstrat nemţii chiar în ţari străine şi n-au renunţat la el nici la tropice, unde se obişnuieşte numai două mese pe zi. Dacă întâlniţi un fermier de obârşie germană, într-adevăr aici, atunci mă voi apropia cu „Dox”-ul de mal, pentru a-l saluta şi eu.

Între timp, barca uşoară de aluminiu fusese montată şi lăsată la apă. Următoarea se pregătea pentru lansare. Doctorul Bertram, George şi Petre, luară loc în prima, uriaşul luă în primire vâslele şi mica ambarcaţiune se urni cu viteză spre mal.

Cu mare atenţie George urmări arborii plantaţiei de cocotieri, care ofereau o privelişte unică şi completă în acelaşi timp. Pe măsură ce se apropiau de insulă deveneau vizibile cele mai mici particularităţi, dar încă nu zăriseră picior de om.

— Poate că muncitorii de pe plantaţie sunt deja ocupaţi în alta parte a insulei şi de aceea nu se zăreşte nimeni, îşi împărtăşi George părerea, doctorului care stătea alături.

— Pe plantaţiile de cocotieri nu se munceşte zilnic cum se obişnuieşte în grădinile din Germania sau Olanda, zâmbii

doctorul. E de ajuns doar să culegi fructele pe măsură ce se coc. Se culeg doar cu puţin timp înainte de a sosi un vas comercial care să le încarce. Nu e necesar să fie păstrate în depozit, devreme ce stau foarte bine în palmieri.

De îndată ce mica ambarcaţiune metalică atinse scrâşnind nisipul plajei, George sări primul pe mal, cu ochii îndreptaţi spre palmieri. Cum ar putea ei ajunge la nucile de cocos, dacă nu căţărându-se în palmieri? Pe jos nu erau fructe căzute şi pe de altă parte, plantatorul nu avea la dispoziţie nuci pe care să le vândă pe bani.

De îndată ce Petre i se alătură, George îşi împărtăşi temerile.

— Nu va fi o treabă prea uşoară de a culege nucile astea, dacă nu se arată nici un băştinaş trebuie să ne urcăm chiar noi, pentru a da jos fructele astea. Cred că voi începe eu primul, să mă caţăr. Am văzut cum procedează băştinaşii în astfel de cazuri. Am nevoie de două crengi încovoiate în care să mă susţin.

— Ca să procedezi ca băştinaşii trebuie să dispui de oarecare experienţă, dragă George. Aşa de simplu cum spui nu cred că o să meargă, fu de părere doctorul la rândul lui.

— Păi am putea pur şi simplu să facem să cadă ramurile care susţin fructele, trăgând câteva gloanţe la noduri. Pe fiecare ramură se găsesc între 15 până la 20 de nuci.

Doctorul Bertram îl privi cu îndoială. Culegerea în maniera asta a fructelor i se părea şi mai nepotrivită decât căţăratul, pur şi simplu în copaci. Nu-şi exprimă însă, cu glas tare, rezervele ci spuse numai:

— Nucile sunt pe jumătate coapte, adică pentru noi, ideale pentru recoltare. Din nucile prea coapte se poate folosi cel mult uleiul de nuci de cocos.

George care privise între timp în stânga şi în dreapta, exclamă deodată bucuros:

— Ia uite acolo, două beţe cu cârlige de fier pentru căţărat în copaci. Sunt sigur ca le-au uitat muncitorii băştinaşi, când au lucrat ultima dată aici. Să vedem dacă le pot folosi cum se cuvine pe căţărat pe trunchiul palmierului ăstuia.

— Mai bine lasă-mă pe mine, domnule George. Nu uita că trunchiurile unor astfel de palmieri, ating înălţimi de 20 până la 25 de metri.

— Păi nu aşa ne-a fost înţelegerea, Petre, râse George. Ori eşti de părere că eu n-aş fi în stare şi singur să foc treaba? Mai zic dacă ar fi vânt şi trunchiurile palmierilor s-ar legăna, dar acum? Cu cârligele astea adaptate anume pentru urcat nu mi se pare deloc primejdioasă operaţiunea în sine.

George examină între timp uneltele, care dădeau o bună impresie de soliditate şi rezistenţă. Erau atât de practice şi de stabile, încât doctorul se pronunţă:

— Uneltele astea sunt fără-ndoială de provenienţă europeană, sau cel puţin au fost confecţionate sub supravegherea unor europeni, încearcă-ţi norocul domnule George!

Acesta nu se lăsă rugat de mai mult şi-şi alese trunchiul unui copac ce părea încărcat până la refuz cu fructe. Îşi prinse cârligele, se dădu puţin înapoi şi începu căţărarea.

Puterea şi îndemânarea erau necesare şi aici, dar George nu ducea lipsă de aceste două atribute, călite în scurta dar aventuroasa lui existenţă. Tinereţea şi entuziasmul suplineau lipsa de experienţă şi încet, încet, lua „altitudine”. Era deja la jumătatea drumului când trebui să-şi încleşteze dinţii de durere, căci muşchii mâinilor şi picioarelor, începură să-l supere. Acest fel de exerciţiu îi era neobişnuit şi de aceea pentru a le putea face faţă trebuia să depună sforţări duble.

Strânse aşadar din dinţi cu stoicism şi-şi continuă urcuşul. În curând ajunse la primele fructe.

În zona crengilor încărcate cu nuci se putea sprijini uşor de acestea, astfel că pentru moment nu-i mai erau necesari pintenii.

Cu lama ascuţită a pumnalului pe care i-l dăruise Sanja, fiica prinţului indian Ghasna, desprinse prima ramură încărcată cu fructe, acestea căzură jos, cu un bubuit înăbuşit, deîndată ce atinseră pământul.

Cu mult zel George lucra în continuare, se bucura de pe acum de „carnea” zemoasă a fructelor pe jumătate coapte. Curând desprinse vreo cincisprezece ramuri încărcate cu fructe.

Mai multe nici nu se găseau în palmierul acela.

Dacă socotea că în fiecare ramură erau în medie douăzeci de nuci de cocos, atunci trebuie să fi adunat deja vreo trei sute de nuci. Încă doi arbori o să mai recolteze şi erau suficiente fructe pentru fiecare camarad pentru o lungă perioadă de timp.

George coborî, încet jos. Se dovedi însă că la coborât era mai greu chiar decât la urcat. Cu chiu cu vai ajunse jos îngăduindu-şi puţin răgaz, întinzându-şi cu voluptate mai întâi mâinile şi picioarele.

Petre dădu între timp semnale submarinului. Camarazii de pe „Dox” lăsaseră deja la apă alte trei bărci de aluminiu, pentru a transporta nucile recoltate.

George după o pauză îşi făcu deja preparativele pentru a se căţăra în al doilea palmier. Şi ăsta era încărcat cu fructe. Când fu deja jos pe pământ se adresă doctorului şi lui Petre, care se ţinuseră puţin mai deoparte în timp ce ploaia de nuci cădea de sus:

— Ce ziceţi? Am adunat destule? Trebuie să fie peste cinci sute culese deja. Mă gândesc să mai urc într-un palmier. Aşa sper că vor fi suficiente, pentru o lungă perioadă de timp.

Doctorul căutase deja cel de al treilea palmier care era încărcat peste măsură de roade.

— Copacul acesta nici nu e aşa de înalt şi uite câte poame are! Dacă-l recoltăm şi pe acesta vor fi destule până ajungem acasă pe „Insula Odihnei”. Acolo avem şi noi palmierii noştri proprii.

George se urcă în al treilea copac şi începu să arunce ramurile încărcate cu fructe. După ce fu din nou jos, răsuflă uşurat.

— La urcat şi la coborât trebuie să câştigi oarecare experienţă. Altfel sincer să fiu, te epuizezi. Pe de altă parte nu-i invidiez deloc pe băştinaşii care se îndeletnicesc cu astfel de treburi şi asta zi de zi.

— La urcatul celui de-al treilea palmier, mi-a fost puţin teamă domnule George. Mişcările îţi erau cam nesigure, zise doctorul Bertram:

Marinarii debarcaseră între timp şi culesese toate nucile în cele trei bărci uşoare de aluminiu.

— Proprietarul plantaţiei va rămâne uimit când va constata că toate fructele de pe trei palmieri au fost culese în totalitate.

— E într-adevăr cam neplăcut să recoltăm pur şi simplu aşa fără să semănăm, adică fără plată, îşi mărturisi George dezgustul. Dacă am lăsa bani la rădăcina unui palmier? Dacă nu vine pe aici timp de câteva zile, vântul va sufla nisipul peste bancnote. Ce sfat ne puteţi da în această privinţă domnule doctor?

Dar doctorului nu-i veni nimic în minte în această privinţă. Petre însă îi atenţionă:

— Uite acolo vine un băştinaş, lui îl putem să-i înmânăm banii! Dar ce mutră are omul! Nu l-aş dori ca inamic!

II.
UN COMPATRIOT LA STRÂMTOARE.

BĂŞTINAŞUL AVEA O FIGURĂ, cum rar se poate vedea în Insulele mărilor de Sud: înalt, lat în spate dar îngust

în şolduri. Mişcările sale aparent neglijente, trădau puterea unei feline, încordată pentru săritură. Ţinuta nu-i era lipsită de prestanţă. Se opri în faţa doctorului Bertram şi a lui George adresându-li-se într-o franceză aproape fluentă.

— Nucile de cocos îmi aparţin mie. Cine v-a dat permisiunea să recoltaţi.

— Mi-am luat singur această permisiune, răspunse George mai sec decât ar fi voit-o. Dar sunt gata să plătesc pentru aceasta. Eşti dumneata proprietarul plantaţiei? Ai învăţat de la un fermier german să îngrijeşti aşa de bine plantaţia? Sau ai cumpărat plantaţia de la un neamţ?

Băştinaşului nu-i plăcură evident întrebările lui George, astfel încât răspunse scurt:

— Da am cumpărat plantaţia de la un alb. Este încă pe insulă dar nu-i în toate minţite. Daţi-mi o monedă de aur pentru nuci.

Preţul nu era mare şi George îi dădu indigenului o moneda de aur englezeasca, pe care acesta o examina cu un certificat de autenticitate, constând în introducerea ei în gură şi presând-o între dinţi. Apoi o lăsa să alunece în buzunarul vestei sate.

Doctorul Bertram care devenise neîncrezător la auzul celor exprimate de băştinaş întrebă:

— Albul de la care ai cumpărat proprietatea şi-a pierdut minţite? N-aş putea să-l văd? Printre oamenii albi, trec eu însumi drept unul care ajută la vindecarea acestora, poate îi pot fi de folos.

Indigenul examină încă o dată siluetele vânjoase ale marinarilor care se îndeletniceau cu încărcarea nucilor de cocos, privi apoi în largul mării, unde stătea submarinul, încruntă puţin sprâncenele, după care spuse:

— Vă aparţine cumva vasul de colo? Este un kanu de război al albilor. Aţi venit aici din cauza bolnavului? Nu este din tribul vostru, vorbeşte o altă limbă.

Camarazii se priviră cu înţeles. Să fi fost oare o aluzie la faptul că fermierul era german? Engleza o stăpânea întrucâtva şi indigenul deoarece venise în contact cu foarte mulţi marinari, care vorbeau mai ales englezeşte, iar franceza o stăpânea mai bine pentru ci o învăţase probabil la o şcoală de misionari.

De aceea George întrebă, tocmai pentru a da de rostul problemei în engleză:

— Vorbeşte cumva albul această limbă?

— Nu, el altcumva vorbeşte, veni prompt răspunsul într-o englezească pidgin (amestec de engleză, olandeză şi dialecte

locale).

— Atunci nu poate fi decât un german îi răspunse de data aceasta George în limba maternă, dar adresându-se de fapt camarazilor săi. Trebuie să-l ajutăm neapărat pe omul ăsta.

— Aşa vorbeşte el. E din tribul vostru!

— Unde ai învăţat să vorbeşti aşa de bine franţuzeşte? îl întrebă mirat, la rându-i doctorul.

— Am fost soldat răspunse acesta cu emfază. Sunt căpetenia Tulopi. Am luat parte cu mulţi camarazi la marele război.

— Ptiu drace! Tocmai de aici şi-au recrutat francezii soldaţii pentru trupele lor?!

Doctorii Bertram vorbise franţuzeşte. Căpetenia scutură numai din cap.

— Nu domnule, am fost în Franţa, la o mare paradă. Am rămas mai mult acolo; aşa ne-a surprins războiul. Eu sunt sergent în armata franceză! În coliba mea mai păstrez uniforma şi însemnele militare precum şi distincţiile pe care le-am primit.

Camarazii puteau prea bine să-şi imagineze că omul acesta puternic şi înzestrat fusese fără îndoială un bun soldat. George care purta o oarecare ranchiună francezilor şi era de înţeles de vreme ce aceştia urmăreau cu atâta înverşunare submarinul „Dox" al tatălui său care nu fusese predat la sfârşitul războiului îl întrebă mai departe:

— Atunci probabil că guvernul francez ţi-a cumpărat dumitale ferma neamţului, care trebuie să-şi fi pierdut minţile. Şi doar e uşor de înţeles nu-i aşa? Du-ne imediat la el!

Căpetenia Tulopi şovăi. În spatele lui apăru un al doilea indigen tot atât de înalt şi de puternic construit ca şi acesta.

Numai că de-a lungul întregii feţe a noului venit se lăţea o cicatrice urâtă. Poate că noul venit era el însuşi unul din camarazii de arme a căpeteniei şi sergent în armata franceză şi cicatricea era o amintire, a unei răni căpătată în război.

Căpetenia îi şoptii acestuia ceva în ureche. Al doilea indian dispăru imediat Tulopi se întoarse apoi înspre camarazi zicându-le:

— Urmaţi-mă. Albul se simte bine aici. El ne-a dat îndrumări şi sfaturi cum trebuie îngrijită ferma. Şi vedeţi prea bine că i-am urmat sfaturile. Războinicii mei sunt de asemenea şi foarte buni muncitori.

În timp ce camarazii îi urmau încet doctorul şopti:

— Tulopi este un indigen deosebit de inteligent Dacă nu-l facem să rămână paşnic el şi oamenii săi ne pot fi duşmani

foarte periculoşi. Poate că ar fi mai bine ca doi din oamenii noştri sa rămână în urmă şi să dea de ştire camarazilor de pe „Dox”, în caz că ni s-ar întâmpla ceva.

George dădu de ştire marinarilor, care tocmai îşi încheiaseră munca de încărcare a nucilor de cocos în bărci, să-i urmeze la oarecare distanţă şi să fie cu ochii în patru, pentru a da de ştire celorlalţi în caz de pericol. Spera ca satul lui Tulopi să nu fie departe şi ca lanţul acesta puternic dispersat de cei nouă marinari să fie suficient.

După un marş scurt, camarazii se treziră în faţa primelor colibe ale indigenilor, care făcea de asemenea impresie de ordine şi curăţenie.

Impresia generală de ordine şi curăţenie era cu atât mai remarcabila deoarece tocmai acest element era în mare suferinţă aici în insulele Polineziene.

Ajunseseră deja în mijlocul satului, în care trona la loc de cinste un palmier uriaş. Degeaba se străduiră să dea de urma compatriotului care îşi pusese atât de mult amprenta pe gradul de civilizaţie imprimat acestor locuitori. Tulopi strigă câteva cuvinte din piaţa satului. Nu dură mult şi apărură câteva fete îmbrăcate în veştminte albe, care aduseseră câteva butoiaşe cu vin de palmier George era în continuare neîncrezător şi-i privi întrebător pe doctor, care-l linişti.

— Nici o grijă domnule George. Vinul de palmier este bun, căpetenia bea şi el şi din acelaşi vas din care ne este servit nouă. Dar atenţie cum vorbeşti. S-ar putea să înţeleagă germana foarte bine. Dacă te pofteşte la băut, nu poate fi decât semn bun.

După ce butoaiele de vin se goliră, doctorul lăudă vinul care era excelent.

George remarcă primul, pe albul care se apropiase între timp.

— Iată vine şi omul nostru, şopti el doctorului şi lui Petre.

Noul sosit arăta foarte obosit, nu părea să ducă aici o viaţă prea plăcută. Lângă războinicul cu cicatricea de adineaori, păşea acum un om încovoiat de vârstă, cu o barbă căruntă care-i ajungea la piept şi cu un chip ascuţit şi slăbit. Părul fi era de asemenea zburlit, fără cărare. Hainele le avea confecţionate din material indigen de pe insulă, pe care după toate probabilităţile le cosese singur. Albul îşi ridică numai capul, când fu foarte aproape de camarazi, George tresări când văzu privirea omului încărcată de suferinţă. Străinul părea în vârstă de vreo cincizeci de ani. Boala şi clima însă îl îmbătrâniseră.

— Sunteţi german domnule de obârşie, deci un compatriot de-al nostru? îl întrebă îndată doctorul.

Albul încuviinţă.

— Putem face ceva pentru dumneavoastră?

O licărire de bucurie sclipi în ochii bătrânului european. Ar fi vrut să spună ceva şi apoi când fu pe punctul de a răspunde îşi lăsă numai privirea în jos şi-şi clătină capul obosit.

— Vedeţi, este din cauza bolii, fu de părere căpetenia. El nu vorbeşte niciodată, spiritul său nu mai este în el, doar un om vorbeşte ceea ce-i dictează spiritul său. Ce vrea să facem, de-abia scoatem de la el. Nici nu cred ca vă înţelege întrebările.

Europeanul stătea însă nemişcat, îşi ridică însă preţ de o secundă capul şi-i privi pe marinari de parcă ar fi vrut să le adreseze o rugăminte mută.

— După părerea mea are o frică grozavă de băştinaşi îi spuse în şoaptă George, doctorului Bertram. Sunt convins ca înţelege şi poate vorbi. Vedeţi c-a dat uşor din cap. Trebuie să-l luăm la bordul submarinului. Spuneţi-i căpeteniei Tulopi că în calitate de medic, vreţi să-l examinaţi foarte amănunţit, dar nu aveţi aici aparatura necesară şi-o o veţi face doar la bordul submarinului. Dacă Tulopi n-are gânduri rele, sau nu i-a cauzat vreo nedreptate, nu văd de ce s-ar opune.

— O să încerc dar nu ştiu dacă va folosi la ceva, şopti doctorul. Dacă vrem să-l ajutăm trebuie să uzăm de viclenie. Se întoarse spre căpetenie şi zise pur şi simplu:

— O să-ncerc, să-l ajut pe omul care provine din tribul nostru. Trebuie să vină cu noi pentru a-l examina cu atenţie. Altfel nu pot să-l vindec. Ştii foarte bine din timpii stagiului militar ca un doctor uzează de instrumente specifice dacă vrea să vindece vreo boală rară, sau să facă un control medical amănunţit. Toate aceste instrumente le am la bordul vasului nostru.

Tulopi făcu un gest de apărare şi le explică cam în grabă:

— Nu se rezolvă aşa! El nu va merge. E prea bolnav pentru aceasta. Am vrut să-l ducem odată pe un vas şi n-am reuşit. S-a enervat foarte tare. Nu cred că poate fi vindecat.

George care-l privea pe căpetenie văzu că acesta-i arunca priviri foarte ameninţătoare. Germanul ridică din nou capul. Se vedea că luptă cu sine pentru a spune ceva, dar închise din nou ochii după ce surprinse ameninţarea din gesturile şi spusele căpeteniei.

George era convins că numai din teamă faţă de căpetenie şi războinicii săi, acesta nu voia să vorbească.

Albul se întoarse şi se-ndepărtă, condus de războinicul cu cicatrice. Acesta avea ţinuta unui paznic de închisoare, care tocmai îşi condusese prizonierul.

— Atunci ne vom întoarce pe vasul nostru, replică George în franceză şi făcu o mişcare de lehamite la adresa celui care tocmai se îndepărtase. E inutil să ne batem capul cu el. Nucile le-am plătit aşadar. Dacă mai venim prin regiune vom mai cumpăra cu plăcere şi altele de la dumneata, căpetenie Tulopi.

Dădu din cap cu prietenie şi se întoarse dând să plece. Doctorul îl înghionti mirat şi-i şopti nemţeşte:

— Vrei cu adevărat să-l abandonezi pe omul nostru domnule George?

George ridică numai din umeri şi grăbi pasul, se gândea cum să facă mai bine să-i fie de folos bătrânului plantator, pentru că era de-acum pe deplin convins că avea datoria de a-l ajuta, mai ales că-şi dăduse seama că totul nu era decât opera acestui fost combatant al armatei franceze, sergentul sau căpetenia cum se numea acum, Tulopi.

Tulopi îi însoţi cu o parte din camarazii săi până pe plajă. Băştinaşii se opriră, până ce cele patru bărci uşoare de aluminiu ajunseră la submarin, stând acolo nemişcaţi pe plajă. De-abia două din cele patru bărci de aluminiu fură trase înăuntru şi submarinul se îndepărtă încet, că dispărură şi aceştia sub palmieri. George între timp îi prezentă tatălui său un raport amănunţit. Doctorul Bertram care li se alătură, adeveri şi el.

— Sunt absolut convins că, compatriotul nostru numai de teamă faţă de indigeni n-a deschis gura.

— Din chiar spusele căpeteniei rezultă că plantaţia a aparţinui odinioară acestui fermier. Acesta a dat şi dă în continuare indicaţii cum să fie îngrijită plantaţia.

— N-am putea pur şi simplu să aducem omul nostru pe submarin? întrebă căpitanul.

— Nu prea cred că ar fi de acord băştinaşii cu luarea acestuia, replică doctorul.

— Aşadar nu ne mai rămâne decât să-l eliberăm folosindu-ne de diplomaţie sau viclenie cum s-o fi numind, fu de părere George.

— Ne vom apropia din nou de insulă, de îndată ce se va lăsa întunericul! Până atunci să ne gândim cum am putea izbândi mai bine în acţiune fără vărsare de sânge.

— Căpetenia Tulopi este foarte bine instruit din punct de vedere militar, va continua să fie în gardă, opinie mai departe

doctorul. Prea simplu nu ne va fi, să ne apropiem şi să-i facem scăpat pe bietul om.

— Am putea debarca în număr mare şi asta imediat, aşa încât căpetenia să nu fie în stare să se opună propuse căpitanul. Vom încerca să negociem cu el şi războinicii săi.

— Am putea la nevoie face uz de grenadele noastre cu gaze adormitoare sprijini de îndată propunerea George.

— Nu prea cred în astfel de negocieri, îi tăie elanul doctorul Bertram. Da, de acord, căpetenia este cu o clasă mai inteligent decât oricare dintre conaţionalii săi dar ar putea rămâne şi foarte încăpăţânat în hotărârea lui. Mai bine ar fi să debarcăm noaptea şi să încercăm să-i eliberăm pe european pe întuneric, înainte de a alarma tot satul.

— Am putea debarca în cu totul alt loc, decât de unde ar fi previzibil să sosim, propuse George.

— În teorie pare simplu, dar o să vedem că pe măsură ce lucrurile se precipită se vor ridica greutăţi peste greutăţi, pe care acum nici nu ne le putem prevedea, rosti gânditor căpitanul, insula nu e prea mare astfel încât Tulopi poate pune pază în orice parte a insulei ar vrea. Va trebui să navigăm până nu vom mai putea fi văzuţi de pe mal. Poate că între timp ne va trece prin cap o idee mai bună.

— Ce-ar fi tată să ne apropiem noaptea folosind amortizoarele, pentru a nu fi auziţi. Petre şi cu mine am putea vâsli într-o barcă până pe insulă. N-o să întreprindem nimic ci vom sta ascunşi toată ziua următoare. „Dox”-ul va trebui să se îndepărteze fireşte pentru a nu putea fi văzuţi de pe insulă. Ziua o vom folosi pentru a ne aclimatiza cu împrejurările şi a elabora un plan de luptă la faţa locului. Dacă Tulopi în ziua următoare, nu ne va vedea şi nu va auzi de noi, va retrage o parte din oamenii săi de pază, dacă nu pe toţi. În aceste condiţii va fi uşor să-l eliberăm pe german în noaptea următoare.

— Unde vreţi să vă ascundeţi pe timpul nopţii? Pe de altă parte va trebui să vă deplasaţi pentru a face cercetări. În teorie sună frumos, dar în practică e mai greu. Planul are numeroase fisuri.

— Oricum trebuie să facem ceva, asta e mai presus de orice discuţie, intervenii doctorul.

— Da poate c-ar trebui sa dispărem din zonă câteva zile sau o săptămână întreagă, făuri George la repezeală alt plan. Ne întoarcem în toiul nopţii, cu o duzină de marinari, care o să le aducă în dar un număr de grenade de gaze. Care o să-i transpună într-un somn binefăcător, în timpul ăsta noi îl eliberăm pe european şi ştergem putina.

— O săptămână întreagă e un timp mult prea lung, se plânse doctorul Bertram. Tulopi a devenit foarte neîncrezător, mă gândesc să nu-i facă ceva omului nostru în acest răstimp.

— Ei, mai lăsaţi-mă să mai chibzuiesc şi eu niţel, interveni la urmă căpitanul.

Cei trei camarazi păstrară un timp tăcerea. În sfârşit căpitanul lua cuvântul:

— Dacă examinez toate variantele, găsesc că propunerea iniţială a lui George ar fi cea mai nimerită. Să vedem dacă n-o putem îmbunătăţi.

În curând insula dispăru din câmpul vizual a marinarilor de pe submarin. La început Farrow menţinu o oră întreagă cursul constant spre sud, apoi constatând că nu se vede-n lung şi-n lat nici un vas, nici o primejdie deci, dădu ordinul de oprire a motoarelor.

„Dox”-ul se legăna încet pe suprafaţa scânteietoare a valurilor ce reflectau razele puternice ale soarelui. Echipajul primise liber, cu excepţia marinarilor de serviciu. Domnea o vie animaţie la bord. Unii pescuiau pe puntea vasului, alţii îşi spălau lenjeria, în vreme ce alţii făceau baie, având însă grijă să nu se îndepărteze prea mult de submarin, în caz că santinelele de pe punte ar fi semnalat prezenţa vreunui rechin prin preajmă.

George făcu şi el o baie, renunţă curând însă, înapoindu-se în cabina lui, preocupat încă cu făurirea celui mai bun plan de a-l scoate pe plantatorul neamţ din mâinile oamenilor lui Tulopi Căpetenia nu era un om pe care să-l subapreciezi. Tatăl lui avea perfectă dreptate, ar fi fost foarte greu să stea ascuns pe insulă o zi întreagă fără a fi descoperiţi. În desişul îngrijit aparţinând plantaţiei de pe mal nu va găsi o bună ascunzătoare şi cum se va putea apropia fără a fi simţit de sat?

În sfârşit îi veni o idee, pe care o consideră bună. Alergă în sala maşinilor unde îşi făcuse mai cu seamă prieteni, care-i puteau confecţiona ceea ce dorea. Rugă pe doi mecanici să-i confecţioneze o pereche solidă de cârlige din acelea pe care le folosise la culesul nucilor. Le descrise exact ceea ce dorea. Marinarii înţeleseră repede şi se puseră de-ndată pe treabă. După câteva ore dorinţa îi era îndeplinită. Perechea de cârlige era impecabil realizată şi făcea cinste celor ce le fabricaseră. George le mai ceru încă o pereche de cârlige dar acestea de fier, de data asta pentru Petre.

Când fu gata alergă la Petre care stătea în sala echipajului la o ceaşcă de cafea.

— Petre, m-am gândit că ar fi foarte greu să rămânem pe insulă nedescoperiţi o zi întreagă. Mai întâi nu sunt locuri bune pentru a ne ascunde şi în al doilea rând, chiar de-ar fi, ce folos când nu putem întreprinde nimic de acolo. Trebuie doar să stabilim unde sunt posturile santinelelor de pază şi la ce ore se schimbă. De aceea m-am gândit să ne furişăm în puterea nopţii aproape de sat şi să ne urcăm în doi palmieri de unde putem observa totul, fără a fi observaţi. Între ramurile palmierilor putem rămâne şi în timpul zilei, să vedem ce şi cum. Acolo sus nu va bănui Tulopi că suntem.

— Bună idee, îl lăudă Petre. O să stabilim poate şi locul de detenţie al prizonierului.

— Pe timpul nopţii Tulopi va organiza o pază straşnică mai ales în pădurea de palmieri, dacă nu cumva mă înşel. Marea majoritate a războinicilor săi se mai tem – cel puţin sper eu – de demonii întunericului. La nevoie putem juca şi cartea spiritelor pentru a face santinelele să dispară.

— Plantaţia asta atât de bine întreţinută ne va uşura furişarea pe timp de noapte, domnule George!

III.
PRIZONIERI.

GEORGE ÎMPĂRTĂŞI IMEDIAT noul său plan şi tatălui său care-l găsi bun. Îl avertiză asupra santinelelor pe care căpetenia le va pune cu siguranţă.

Tatăl şi fiul se puseră de acord, la ce oră să se apropie din nou de insulă şi în ce loc anume din partea de sud a insulei să acosteze pentru a le reuşi cel mai bine ce-şi propuseseră, în noaptea următoare, submarinul trebuia să sosească într-un anume loc. Sa o anumită oră, pentru a-l prelua pe George, Petre şi plantatorul neamţ, în caz că vor reuşi să-l elibereze. În caz că eliberarea nu le va reuşi, era prevăzută o debarcare a câtorva marinari vânjoşi care să atace satul cu grenade cu gaze adormitoare. Căpitanul voia să conducă el însuşi în varianta aceasta, desantul prevăzut.

George era foarte mulţumit că tatăl său îi rezervase partea cea mai dificilă a planului său. Se duse la culcare pentru a aduna forţe proaspete pentru nopţile următoare.

Se trezi puţin înainte de miezul nopţii. Mâncă bine şi se înarmă pentru expediţia prevăzută. În nici un caz nu voia să uite plosca de campanie cu cafea tare, pe căldura aceea din timpul zilei, îi va fi foarte sete era prea conştient de asta. Luă şi de-ale gurii bineînţeles. Brâul cu cele două pistoale şi pumnalul Sanjei erau arsenalul lui principal Luă şi muniţie

de rezervă, gumă de mestecat, lampa de buzunar, la care îi înlocui bateria veche şi perechea lui de cârlige pentru căţărat.

„Dox”-ul se apropie agale de insulă. Amortizoarele de zgomot fură puse în funcţiune. O barcă de aluminiu fusese deja pregătită pe punte. George şi Petre se aflau deja pe punte.

— Ei, o să vedem de-ndată Petre, dacă Tulopi ăsta a pus şi kanu-uri de pază împrejurul insulei. Noaptea, din fericire, este fără lună, care stă sub norii ăia deşi. Să sperăm că nu va veni o furtună să ne strice tot planul. N-aş vrea să stăm în coroana unui palmier, când acesta va fi încovoiat de vânt şi bătut de ploaie.

— Ei, asta chiar că ar fi neplăcut, mârâi Petre, zburlindu-se la cerul acoperit cu nori deşi. E chiar posibil să avem furtună.

— În cazul ăsta va trebui să ne dăm jos din palmier şi să ne căutăm pur şi simplu un adăpost.

— Dacă va ploua foarte tare, va tuna şi va fulgera, indigenii se vor retrage curând în colibele lor, domnule George.

Căpitanul îşi apropiase vasul simţitor de insulă. O barcă fu lăsată la apă. George îi făcu semn tatălui său care se afla în turn iar Petre salută milităreşte. Cei doi prieteni luară loc în barcă. Petre vâsli încetişor apropiindu-se de insulă.

Când mai erau numai câţiva metri până la insulă. Petre încetă vâslitul. El şi George spionară desişul şi peste el, doar, doar, vor putea distinge prezenţa unei santinele postată acolo. Dar, în afară de zgomotul făcut de insecte sau de ţipătul vreunei păsări de noapte nu era nimic de perceput. Dac-ar fi fost ceva, experienţa celor doi obişnuiţi cu viaţa în jungle şi la tropice, le-ar fi venit în ajutor. În afară de foşnetul frunzelor şi unduirea crengilor şi a copacilor încărcaţi de roade nu era nimic de auzit.

Petre vâsli mai departe până atinse ţărmul. Desişul aici ajunsese până în apropierea apei care scălda plaja. De fapt nu era vorba de nici o plajă, ceea ce convenea de minune celor doi. George se ghemui la prova micii bărcii de aluminiu. Cu prudenţă împinse înapoi rămurişul unui tufiş mai des şi trase barca, acolo, ascunzând-o cum putu mai bine, acoperind-o cu verdeaţă.

Barca stătea aici bine ascunsă. Fiecare tufiş în parte, nu-i puteau cerceta războinicii Tulopi chiar de ar fi vrut-o. Doar printr-o întâmplare putea fi descoperită şi ca o astfel de întâmplare să se petreacă, era puţin probabil. Petre mai priponi barca cum putu mai bine, ca nu cumva să se urnească

de la sine, datorită vântului sau furtunii dacă se va produce. Rafale de vânt puternic, încovoiau deja coroanele palmierilor înalţi. Petre îi şopti lui George:

— Cred că este mai bine, dacă aşteptăm aici. E de-ajuns de-abia mâine dacă ne căţărăm în palmieri. De ce să nu petrecem cât mai puţin în poziţia aceea neplăcută pe care o vom avea-o acolo sus, în palmieri.

— Crezi că va veni curând, furtuna?

— Da, domnule George.

— Poate vom reuşi în timpul acesteia să ne strecurăm cât mai aproape de sat, Petre.

Tunetul va acoperi toate zgomotele pe care le vom face şi furtuna va mâna toate santinelele înapoi în sat. Pe de altă parte ne vom putea strecura foarte bine la lumina fulgerelor.

— La fel de bine vom putea fi şi văzuţi!

— Trebuie să ne asumăm acest risc, Petre.

Prima răbufnire a furtunii se făcu deja simţită asupra insulei.

— Bine c-am reuşit să atingem malul şi c-am priponit bine barca.

— N-aş fi vrut deloc să mă surprindă furtuna în coaja aia de nucă.

Din ce în ce, rafalele de furtună se înteţiră. Încă nu începuse ploaia. Din depărtare se auzeau primele bubuituri ale furtunii, care se apropia din ce în ce.

Era o furtună clasică tropicală. Începu să ploaie, aşa de parcă s-ar fi deschis toate baierele cerului, de parcă ar fi explodat toţi norii şi masele de apă şi-ar fi pus în gând să inunde tot pământul. Fulgerele brăzdau ca nişte cicatrici imense, roşii, orizontul, negru ca smoala. Tunetele păreau să nu mai sfârşească şi să nu mai aibe pauză.

Răscoala naturii, convenea camarazilor, deşi erau uzi până la piele. Nu-şi căutară nici un adăpost, pe care de altfel aici în tufişuri cu greu l-ar fi putut găsi. Nici frunzele late ale palmierilor nu erau un adăpost contra torentelor care cădeau din cer.

Chiar de-ar fi fost plantate posturi de pază pe coastă, era puţin probabil să nu-şi fi căutat adăpost în colibe.

Tocmai furtuna, prin elementele ei imprevizibile şi prin furia dezlănţuită ce părea o pedeapsă a celui ce avea asupra oamenilor mai puţin evoluaţi o influenţă covârşitoare şi copleşitoare şi nu-i de mirare că-şi căutau de multe ori refugiul, retrăgându-se în cele mai ascunse locuri şi unghere, până pedeapsa cerească înceta.

— Haide Petre, s-o luăm spre sat.

Uriaşul dădu numai din cap. George porni primul prin desiş, urmat îndeaproape de Petre. Umezeala nu avea ce să dăuneze armelor întrucât erau astfel fabricate c-ar fi putut face uz de ele şi sub apă.

După trei minute ajunseră în regiunea plantaţiei de cocotieri.

Aici se opriră puţin, îşi traseră sufletul. În timp ce fulgerele scăldau totul în jur, într-o lumină ireală. Nici o urmă de santinele aici. Chiar de-ar fi fost s-ar fi lipit strâns de trunchiurile palmierilor, pentru a stăvili cât de puţin şuvoaiele neîntrerupte de apă care cădeau din cer. George păşi cu grijă înainte, de la palmier la palmier Nu se vedea nici o urmă omenească. Ori că Tulopi nu postase aici nici o santinelă, ori că acestea se refugiaseră în sat din cauza furtunii. În sfârşit, după o bucată bună de marş printre palmieri văzură primele colibe ale satului. În acelaşi moment, ca la comandă, se opri şi furtuna, aşa cum se întâmplă de obicei la tropice Doar tunete mai bubuiau în depărtare. Câteva minute mai târziu, luna apăru dintre nori şi lumină peisajul într-o lumină palidă. Camarazii se opriră sub pavăza protectoare a trunchiurilor unui palmier mai gros.

— Ce zici Petre, să îndrăznim să ne apropiem mai mult de sat?

— Mi-e teamă domnule George că Tulopi…

— Da, îl aud şi eu acum!…

Într-adevăr se auzi vocea puternică a căpeteniei care-şi vărsa mânia asupra concetăţenilor săi.

Camarazii nu puteau înţelege despre ca este vorba, dar George era destul de aproape de adevăr când îi şopti lui Petre:

— Acum îi ceartă pe războinici c-au fugit în sat de frica furtunii. Cred ca e timpul să ne căutăm doi palmieri în care să ne urcăm.

— Da, domnule George, va începe imediat să percheziţioneze întreaga plantaţie.

— Să luăm palmierii ăştia de aici, să ne urcăm repede până nu se dezlănţuie ostilităţile.

Camarazii îl auziră pe Tulopi dând ordine, în timp ce aceştia îşi începură urcuşul, pe trunchiurile palmierilor aleşi.

În curând George ajunse aproape de vârf între frunzele groase ale solidului palmier ce şi-l alesese ca reşedinţă temporară. Furtuna rupsese câteva frunze de palmier. Aceasta era în avantajul lui George, care-şi aranjă culcuşul în aşa fel încât să nu poată fi văzut de jos, dar să aibe o bună privire de perspectivă asupra împrejurimilor.

Băştinaşilor nu le putea da de bănuit deoarece şi-n palmierii învecinaţi situaţia se prezenta la fel.

Sigur se putea lua în consideraţie eventualitatea ca Tulopi să dea ordin să se adune frunzele rupte, acestea constituind materia primă pentru umplerea butoaielor de vin de palmier; speranţa era că nu vor începe imediat operaţia, ci abia în ziua următoare. Şi chiar dacă un astfel de ordin era dat, doar n-ar avea ei nenorocul ca echipa de lucru a căpeteniei să înceapă munca chiar cu palmierii pe care şi-i aleseseră.

George văzu că şi Petre îşi amenajase un ascunziş asemănător cu ai lui.

Îşi lasă privirea să alunece asupra satului, pe care-l putea supraveghea foarte bine de la înălţimea asta. În piaţa centrală a acestuia stăteau vreo douăzeci de băştinaşi înaintea căpeteniei care făcea gesturi energice înspre plantaţia de cocotieri. Cei certaţi nu întârziară să dispară curând pe sub palmieri. Cei doi, George şi Petre au avut noroc că s-au căţărat în copaci exact la timp. Câteva minute căpetenia rămase singur în piaţa satului. Apoi se îndreptă spre o colibă care părea puţin mai mică decât celelalte. Rămase puţin la intrare şi strigă un nume pe care George nu-l putu înţelege. Câteva secunde mai târziu apăru o siluetă în prag, în care camarazii recunoscură de îndată figura firavă a plantatorului neamţ într-o atitudine supusă rămase în faţa căpetenie care îi spunea ceva şi din când în când făcea un gest ameninţător cu mâna. Căuta deci să-l intimideze pe prizonierul său. Era un semn că se aştepta mai degrabă sau mai târziu la o nouă vizită submarinului german. George era bucuros că el şi Petre se ascunseră atât de bine şi anume în palmieri, unde cu siguranţă nu-i va căuta nimeni. Neîncrederea căpeteniei nu dispăruse atât de curând. O debarcare la lumina zilei era deci cu desăvârşire exclusă. În cele din urmă, Tulopi expedie pe bătrân cu un gest poruncitor al mâini în colibă, unde dispăru curând.

Mai erau două ore până în zori şi lui George îi veni o inspirase subită. Dacă s-ar strecura împreună cu Petre în sat? Paznicii fuseseră trimişi pe plantaţie şi din cauza acestora nu aveau a se mai teme. Căpetenia se va duce şi el la culcare. Nici ceilalţi nu se vor trezi aşa devreme pentru a-i putea surprinde.

Poate că va reuşi să-l răpească pe plantator acum şi să fugă împreună până la barca de aluminiu. Vor trebui, nu-i vorbă să evite pe cât posibil santinelele din plantaţie, întrucât la lumina lunii vor fi vizibili de la mare distantă.

George părea din ce în ce mai câştigat de ideea asta. Era în orice caz mai bine, decât să aştepte încovoiaţi aici în palmier ziua întreagă. O astfel de zi ar trece îngrozitor de încet când te gândeşti că n-aveau voie să schimbe poziţia nici să se mişte cât de cât.

Tânărul mai aşteptă încă un sfert de ora până se convinse ca Tulopi se dusese într-adevăr la culcare.

Imită de trei ori uşor, ţipătul rândunicii de noapte, la anumite intervale. De îndată Petre privi spre el din palmierii alăturat. George îi făcu de îndată semn să coboare şi începu el însuşi operaţia.

Fără să facă nici un zgomot se dădu jos din copac. Câştigase ceva experienţă în urcatul şi coborâtul cu cârligele de căţărat. Întrucât nu văzu, în apropiere, nici o santinelă, alergă de îndată spre Petre, care tocmai terminase şi el coborâtul şi care-l întrebă uimit:

— De ce a trebuit să coborâm, acum când e atât de periculos?

— Acum cred că-i ocazia potrivită de a-l elibera pe german. Căpetenia s-a dus cu siguranţă la culcare, santinelele sunt pe plantaţia de cocotieri şi ceilalţi băştinaşi am observat că nu s-au trezit nici măcar la muştruluiala zdravănă pe care le-a tras-o paznicilor, căpetenia. Dacă-i luăm acum pe omul nostru, suntem deja la barcă înainte de a se crăpa de ziuă.

Petre cugetă şi el câteva clipe, după care adăugă:

— Sunt de acord. Putem încerca acuma, să sperăm că vom avea succes!

Cu băgare de seamă se strecurară cei doi spre sat.

George încetini deodată paşii şi-i şopti lui Petre:

— Dar dacă sunt plasaţi paznici şi aici în sat?

— O să-i iau pe răbojul meu, îi mărturisi Petre calm.

— N-o să apucăm de-a dreptul prin piaţa centrală, Petre.

— Dar pe unde?

— Să ne târâm mai întâi o bucată, paralel cu aceasta, până ajungem în vecinătatea colibei în care locuieşte omul nostru.

— Aşa să facem, domnule George!

Cu multă prudenţă se târâră mai departe. Coliba în care se găsea prizonierul şi-o întipărise George prea bine în minte, trecură de câteva colibe când George îi făcu prietenului său propunerea ca mai întâi să treacă pe la coliba lui Tulopi.

— În ce scop? întrebă Petre.

— Pentru a mă convinge că doarme într-adevăr.

— S-o facem deci!

Curând erau în faţa colibei căpeteniei, de unde se auzea un sforăit sonor. Probabil că Tulopi se înfruptase copios din

vinul său bun de palmier, pentru a-şi îneca amarul înainte de a se duce la culcare. Voia în felul acesta să uite supărarea ce i-o pricinuiseră paznicii pe care-i plasase în plantaţia de cocotieri şi care dăduseră bir cu fugiţii la sosirea furtunii.

Camarazii ajunseră la colibă. Ascultară şi aici cu atenţie, până ce distinseră şi aici un sforăit sonor.

Mirat George îşi privi prietenul şi zise:

— Nu mai înţeleg nimic!

— Cum adică?

Prizonierul nostru doarme buştean. După ce a primit de la căpetenie…

— O săpuneală straşnică, îl completă Petre.

George dădu numai din cap. Camarazii mai aşteptară puţin.

— Păi să intrăm înăuntru şi să-l deşteptăm pur şi simplu propuse George.

— Poate că e pus în timpul zilei la munci atât de grele încât cade noaptea răpus de oboseală, fu Petre de părere.

— Să sperăm că nu se va speria când se va trezi cu noi alături.

— Ce-i drept, salvarea care i se oferă, e destul de neaşteptată, domnule George.

De-abia intraseră în colibă că George şi aprinse lampa lui de buzunar. Pe un pat de frunze stătea prizonierul. Avea ochii deschişi, doar puţin încruntaţi din cauza razei de lumină care-l orbea. Doar cineva sforăise! George lăsă lumina lampei sale să se plimbe în direcţia de unde veneau zgomotele.

În acelaşi moment sforăitul încetase. Dintr-un al doilea pat se ridică în capul oaselor individul cu cicatricea aceea urâtă care-i brăzda chipul.

George scoase pistolul din brâu, pentru că băştinaşul agil ca o pisică şi cu multă prezenţă de spirit şi dădu să apuce o măciucă groasă care-i stătea în apropiere.

Înainte ca George să poată acţiona în vreun fel acesta scoase un strigăt prelung de prevenire, George vru sa tragă, dar Petre i-o luă înainte, recâştigând prezenţa de spirit.

Pumnul său izbi bărbia mutilatului care se prăbuşi cu un horcăit la pământ, George îl apucă de mâini pe european care se ridicase din patul său.

— Înainte, să dispărem de aici! spuse el lapidar.

— Nu pot face decât un pas, Tonga m-a legat zdravăn. Cheia se găseşte la el.

Îşi însoţi vorbele cu un gest ce indică un lanţ de chei ce atârna de un par la capătul patului unde dormise Tonga.

Prizonierul însuşi purta un lanţ legat de glezna piciorului stâng care ducea la alt par..

În mare grabă căută el în brâul băştinaşului ameţit dar nu dădu de nici o cheie. Poate că sărise sau se pierduse în secunda de încleştare care urmase între Petre şi Tonga.

Între timp, afară începu animaţia. Răsunară ţipete şi din toate părţile se apropiară paşi. Se distingea chiar şi vocea sonoră a căpeteniei Tulopi. Petre îl împinse pe George de lângă Tonga.

— Trebuie să dispărem de aici, domnule George! Dar ne vom întoarce îi strigă el din nou, bătrânului plantator neamţ.

Înaintea colibei domnea un vacarm de nedescris. Se aştepta sosirea căpeteniei înainte de a se forţa intrarea în coliba de unde se auzise strigătul de avertisment.

— Prin spatele colibei, repede! strigă din nou Petre.

Îşi trase de îndată cuţitul şi începu să taie beţele elastice de bambus din care erau împletiţi pereţii colibei. George – şi dădu seama că nu va mai reuşi să găsească la timp cheia de la lanţul prizonierului şi alergă spre Petre pentru a-l ajuta. În acelaşi timp îl asigură, strigând peste umăr prizonierului, în timp ce-şi scotea pumnalul dăruit de Sanja:

— Vom veni cu siguranţă să vă salvăm, fiţi liniştit!

Spărtura provocată în peretele colibei era atât de largă încât amândoi se putură strecura afară. O fracţiune de secundă mai târziu Tulopi îşi făcu intrarea în colibă.

În timp ce Petre şi George o zbughiră printre colibele indigenilor, folosind haosul şi neorânduiala care domnea pe uliţele satului, auziră curând în spatele lor ţipetele căpeteniei. Tulopi nu întârziase să descopere pe unde reuşiseră să evadeze cei doi şi acum gonea după ei.

Acum era vorba să fugă, să se salveze, însă luptau pentru viaţa lor!

George luă direcţia în care se găsea plantaţia de cocotieri. Aceasta o consideră Petre prea periculoasă.

— Gândeşte-te la santinele! îi strigă el tânărului sau prieten. George îşi păstră direcţia aleasă. În curând ajunseră la plantaţie. Pentru a-şi mai trage puţin sufletul se rezemară de trunchiul gros al unui palmier. Apoi îşi continuară fuga, oprindu-se în răstimpuri pentru a mai trage cu urechea. George schimbă din nou direcţia, luând-o spre tufişurile unde-şi pitiseră uşoara şt micuţa barcă de aluminiu. Deodată pe lângă ei trecură în goană doi băştinaşi. Petre şi George de-abia avură timp să se ascundă îndărătul unor palmieri groşi ce-i aveau prin preajmă.

— Să sperăm c-a fost ultima sperietură! gândi George.

— Încă câteva minute şi ne vom putea considera scăpaţi, şopti şi Petre.

Tufişurile erau aproape şi acestea ofereau mult mai multă protecţie. În sfârşit ajunseră. George tocmai voia să intre în tufişuri, când în faţa lui apăru o mogâldeaţă ghemuită. Ceva strălucitor luci la lumina lunei şi care nu putea fi decât lama unui cuţit, George apăsă într-o parte braţul băştinaşului cu care acesta ţinea arma şi-l lovi cu toată forţa de care dispunea ameţindu-l.

Sări spre un tufiş, mai precis spre acela pe care în toiul luptei îl răscolise niţel. Cei doi camarazi se ascunseră cât putură de bine în spatele tufişului, continuându-şi drumul spre locul unde îşi lăsaseră barca. Drumul era mai scurt decât crezuseră, iată barca stătea la locul ei. Sări înăuntru.

Petre o trase din tufiş şi-o aduse la apă, după care apucă vâslele.

Din câteva opinteli serioase barca luă direcţia spre sud. Deodată se lumină de ziuă. Brusc, cum se întâmplă la tropice. Camarazii erau la vreo sută de metri de mal, când se desprinse un kanu la care trăgeau la vâsle nebuneşte mai mulţi indigeni.

Kanu-ul se apropia din ce în ce. George voia tocmai să tragă câteva focuri de avertisment în aer cu pistolul când ambarcaţiunea care se apropiase şi mai mult îi ciocni puternic din lateral.

Uşoara barcă a camarazilor se răsturnă, cei doi căzând în apă. Când George apăru la suprafaţa apei primi o lovitură zdravănă în cap şi, când începu să se scufunde, simţi cum cineva îl apucă de ceafă.

Prizonieri! Îi trecu prin minte, apoi i se făcu întuneric înaintea ochilor. Îşi pierduse cunoştinţa.

*

Deşteptarea nu fu tocmai plăcută. În capul lui George bâzâiau şi duduiau toate zgomotele lumii acesteia. De un lucru era conştient. Îl durea capul îngrozitor. Înaintea ochilor îi dansau luminiţe pestriţe. Cu mare greutate îşi putu ridica pleoapele pentru a privi în jur. Stătea în piaţa centrală a satului, în timp ce în jurul lui se adunaseră sătenii. Lângă el stătea Petre într-o poziţie ghemuită, el îşi deschisese deja ochii şi privea cumva dezorientat în jur.

Aproape de cei doi camarazi stătea căpetenia Tulopi şi-i privea pe cei doi cu un aer victorios.

— Am picat în cursă, îi şopti George lui Petre şi se strădui să-i zâmbească dar fu mai mult o grimasă.

— Prea adevărat, din păcate, mormăi uriaşul.

— Ce-or face acum cu noi?

Petre nu răspunse, vorbiseră în germană.

Spre mirarea celor doi camarazi lua acum cuvântul căpetenia vorbindu-le într-o… germană deloc rea!

— Vă păstrez aici, ca pe compatriotul vostru. Va trebui să munciţi ca şi acesta.

— Ei, văd că vorbeşti nemţeşte. Unde ai învăţat-o?

— Am fost prizonier în Germania. Acum am şi eu prizonieri germani. Scularea, căci veţi începe lucru! Imediat!

IV.
O FUGĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ.

CU MARE GREUTATE SE RIDICARĂ cei doi camarazi de jos. Resimţeau loviturile grele pe care le primiseră şi care-i marcase atât, încât să le pricinuiască dureri fizice intense.

Şi Petre primise o lovitură grozavă de măciucă în cap când apăruse la suprafaţa apei.

— Haide, mormăi Petre, să le arătăm indivizilor!

Amândoi se ridicară, deşi resimţeau dureri atroce, George încercă să zâmbească, se întoarse spre căpetenie, folosindu-se de limba franceză, pe care Tulopi o stăpânea mai bine decât germana.

— Şi ce avem de făcut?

— O să ajutaţi la culesul nucilor de cocos! Puteţi doar foarte bine să vă suiţi în palmier, după cum am văzut, nu-i aşa? mai adăugă căpetenia râzând. Vaporul care trebuie să preia nucile va sosi peste două săptămâni. Până atunci toţi palmierii trebuie recoltaţi. Văd că v-aţi adus instrumentele necesare, ceea ce e foarte bine. Aici aveţi câte un cuţit. Feriţi-vă să vătămaţi palmierii. Nu încercaţi să opuneţi rezistenţă. Arătă spre şase războinici bine făcuţi care aveau misiunea de a păzi pe prizonieri.

— Frumos, n-am ce zice, fu de părere George?

— Orice, numai frumos nu, îl contrazise Petre.

— Daţi-i drumul, porunci căpetenia.

— Nu ajută la nimic Petre, zâmbii fiul căpitanului Farrow, prietenului său. Va trebui să ne căţărăm din nou în palmieri, de data asta ca sclavi a unei căpetenii din mările Sudului, trebuie să spun ca asta e ceva deosebit pentru noi.

Zâmbetul îi pieri cu totul lui George când acesta fu nevoit să se urce pe primul palmier. Ameţi curând şi trebui să-şi adune toate forţele, pentru a ajunge în vârf. Aici îşi trase

sufletul niţel şi nu se sinchisi de vociferările ameninţătoare ale paznicilor.

Petre procedă la fel, până ce în sfârşit apăru Tulopi care le strigă înfuriat, de ce nu se apuca de lucru imediat.

Cu calm, George îl lămuri, că încă nu sunt în stare din cauza loviturilor primite şi pe care încă le mai resimt.

Şi când îl întreabă dacă i-ar face plăcere ca prizonierii să-i pice din înălţimea palmierilor şi să moară pe loc, căpetenia se dădu bătut. Aşa că obţinuseră răgazul de-a dormi câteva ore căţăraţi în vârful palmierilor.

Fură treziţi de Tulopi care le strigă, că pot coborî, fiindcă au sosit camarazii lor.

Amândoi lunecară degrabă jos şi George îl întrebă pe căpetenie, fără să ţină cont că şi-ar putea trăda emoţia, cum de-a fost posibil acest lucru. Tulopi îl lămuri cu un rânjet viclean:

— Am bănuit că vasul vostru se aţine pe undeva prin apropiere şi că după lăsarea întunericului, camarazii voştri vor încerca o debarcare. Le-am luat-o înainte şi am mers cu barca mea până am zărit vasul, l-am împărtăşit căpitanului că sunteţi în puterea mea. Este la mal, veniţi cu mine. Trebuie să-i spuneţi voi înşivă că viaţa vă va fi ameninţată dacă se va încerca o eliberare forţată sau o debarcare.

Într-adevăr, doctorul se găsea într-o barcă de război al băştinaşilor, la câţiva metri depărtare de plaja în care era golful. George alergă până la marginea plajei şi strigă:

— Am avut ghinion, domnule doctor! Acum suntem prizonieri şi trebuie să culegem nuci de cocos. Să sperăm că masa e bună, întrucât mi-e tare foame. Salută-l pe tatăl meu şi transmite-i ca o eliberare forţată nu-i posibilă. În acest caz căpetenia ne va ucide şi cred că o va face şi n-a spus-o numai de florile mărului. Spune-i sa meargă mai departe noi trebuie să ne împăcăm cu soarta noastră!

Bineînţeles ca George ştia prea bine că tatăl său nu-l va lăsa niciodată pe el şi pe Petre de izbelişte. Dar mai ştia că tocmai acum supravegherea era foarte atentă. În timp ce vorbea, îi făcu semn doctorului, ceea ce voia să însemne ca ei şi Petre vor încerca oricum să evadeze:

Doctorul îi ghici planul lui George şi-i spuse cu regret:

— V-am avertizat din răsputeri! De ce aţi întreprins aşa ceva? Nu era necesar. Poate căpitanul Farrow va reuşi să negocieze cu Tulopi şi acesta să consimtă să vă elibereze, pentru o sumă pe care o va fixa-o el însuşi.

— Deocamdată îi păstrez pe prizonieri, spuse Tulopi. După ce recolta va fi strânsă vom mai putea vorbi de suma

de răscumpărare.

— Ei, atunci situaţia nu-i chiar aşa de disperată domnule George, zise doctorul, recolta va putea fi strânsă în aproximativ două săptămâni. În acest răstimp va trebui să vă acomodaţi pe insulă. Sunteţi chiar voi răspunzători c-aţi ajuns într-o astfel de situaţie.

Se adresă apoi căpeteniei Tulopi:

— Vom reveni peste câteva săptămâni, pentru a putea negocia cu căpitanul o sumă de răscumpărare. Bineînţeles că până atunci prizonierilor nu trebuie să li se administreze vătămări corporale. Asta e o condiţie absolut necesară.

— Vor lucra doar pentru mine, îl lămuri calm căpetenia. Asta nu le va dăuna în nici un fel. În patru săptămâni toată recolta va fi adunată şi atunci poate că o să-i cedez, dacă preţul va fi bun.

Strigă câteva cuvinte războinicilor săi din barcă care lăsară vâslele în apă şi lunga ambarcaţiune, a cărei construcţie durase ani, se întoarse pentru a ieşi din golf. George îi făcu semn doctorului, până ce barca acestuia dispăru în spatele limbii de pământ din dreapta golfului.

— Acum veţi primi de mâncare, spuse căpetenia. Apoi până diseară va trebui fiecare să recoltaţi câte şase palmieri.

Mâncarea, pe care o tânără băştinaşă le-o aduse dintr-o colibă învecinată celei a căpeteniei, se dovedi gustoasă şi bine pregătită.

La carnea de porc care era meniul principal, se alăturau legume şi specialităţi de palmier. George spuse mulţumit:

— Nu arată prea rău! Un pic de somn în orele de muncă şi dacă hrana va fi tot aşa, nu m-aş da în lături să mai rămân o vreme pe aici!

Îşi coborî vocea şi şopti mai departe:

— Problema e când s-o tulim de pe aici. Bănuiesc că noaptea vom fi încarceraţi asemenea bătrânului plantator şi ni se va pune câte un paznic în colibe. Cu ei trebuie să te socoteşti tu Petre, armele noastre se găsesc cu siguranţă în coliba căpeteniei. De acolo trebuie să le luăm!

— În noaptea asta e prea devreme pentru a încerca o evadare, răspunse Petre şovăielnic. Căpetenia a devenit prea neîncrezător şi ne va supraveghea cu atenţie.

— Tocmai de aceea trebuie sa facem cât mai repede fuga noastră să devină posibilă Petre. Că vom încerca atât de curând, nu va crede nici el.

— Dacă suntem prinşi iarăşi, ne va merge foarte rău.

— Sunt gata pentru orice, declară convins Petre. Să mergem acum la lucru. Prea uşor nu ne va fi să dăm gata cei

şase palmieri. Ne va lua ceva timp.

Camarazii părăsiră coliba şi fură imediat luaţi în primire cei şase paznici care-i aşteptau deja. Acum începură cu adevărat să muncească, dar nu se grăbiră foarte tare, ci se arătară mai slabi şi mai bolnavi decât erau în realitate.

Puţin înainte de apusul soarelui terminară cu recoltarea.

De pe ultimul palmier se coborâseră foarte încet. George poză chiar de parcă n-ar mai avea nici o putere şi-ar fi chiar pe cale sa se prăbuşească. Paznicii săriră să-l prindă şi poate ar fi făcut-o daca George s-ar fi lăsat să cadă cu adevărat la pământ. Cei doi păreau complet sleiţi de puteri de-ndată ce ajunseră la destinaţie. Se lăsară sprijiniţi de paznici pe drumul ce ducea spre colibe, după ce aceştia bineînţeles le luară cuţitele cu care lucraseră. George gemea des şi se prindea de cap. Avea acolo, ca şi Petre de altfel, un cucui straşnic, dar de durut nu-i mai durea nimic în realitate.

În sat, George îl lămuri pe căpetenie că aveau dureri de cap îngrozitoare şi refuzară cina deşi aveau acum după munca depusă o poftă grozavă. O făcură totuşi pentru a dovedi că suferă cu adevărat.

Aşa cum se aşteptaseră fură priponiţi pe timpul nopţii cu un lanţ de fier de unul din parii colibei. Cătuşa care fusese trecută peste gambă era prevăzută cu un lanţ puternic. Un paznic, luă în păstrare cheia, se ghemui între cete două paturi şi aţâţa din timp în timp focul pe care îl întreţineau pe timpul nopţi în colibă. Nu dura mai mult de o oră şi paznicul fu înlocuit. Cel ce-i luă locul era tot atât de puternic şi de înalt. Tulopi nu se încredea în nimic altfel ar fi lăsat paznicul să doarmă în colibă.

Camarazii aşteptară cu calm să vină timpul acţiunii. De-abia după înlocuirea celui de al patrulea paznic aceştia se liniştiră cu totul, toţi ducându-se la culcare, George îi făcu semn uriaşului său tovarăş.

Până acum amândoi stătuseră liniştiţi cu ochii închişi şi din când în când privind spre paznici când aceştia nu priveau direct spre ei. Acum uriaşul începu să geamă din ce în ce mai tare. Se aruncă încoace şi în colo pe pat, ca şi cum ar fi avut dureri foarte mari, se prinse de cap şi scoase sunete şi cuvinte fără noimă.

— Febră mare, îi spuse George paznicului deşi nu-şi putuse da seama dacă acesta îl înţelege sau nu.

Minute înşir îl privi paznicul pe Petre, apoi luă butoiaşul cu apă şi se apropie de aşternutul celui care gemea.

Privi neîncrezător spre George dar acesta stătea liniştit la locul lui. Liniştit acum dinspre partea asta, se aplecă cu

butoiaşul în mână asupra lui Petre, în aceiaşi moment braţele uriaşe ale lui Petre zvâcniră în sus. Stânga lui lovi cu precizie bărbia adversarului care căzu de îndată în faţă.

Cu dreapta îl împinse de la piept între gât şi umăr, pentru a reuşi să-l mai lovească încăodată cu stânga în bărbie.

Cei lovit căzu peste Petre. Uriaşul îl depuse cu băgarea de seamă jos, apoi căută cheia ce-o avea ascunsa în şorţ. Râzând încetişor, Petre scoase cheia la iveală. Doar câteva secunde dură până ce camarazii fură liberi.

Petre se aplecă din nou asupra prizonierului îl legă fedeleş şi-i băgă un căluş în gură – sfoară avea el totdeauna în buzunarul lui. Ascultă cu atenţie şi-apoi fi făcu semn lui George s-o ia spre uşă.

Afară era linişte completă. Auzii deodată un răsuflat adânc şi regulat chiar lângă intrarea în colibă. Acolo era deci postat un al doilea, care adormise şi el din cauza oboselii. Petre se apropie de ei. Nu era nevoie să-i ameţească şi pe acesta. Uriaşul îi vârî un căluş în gură. Cu ocazia asta, paznicul se trezi evident, dar n-avu timp să-şi dea seama în ce situaţie se găsea că Petre îl şi legase fedeleş şi pe cei de al doilea paznic de mâini şi de picioare, împreună îl traseră pe cei de al doilea paznic în colibă.

Când se aflară din nou în piaţa satului, se îndreptară spre coliba căpeteniei. Se adăpostiră în spatele colibei şi pândiră câteva clipe intrare în colibă. După ce auziră o respiraţie adâncă şi regulată ştiură că Tulopi dormea buştean. Întrară deci înăuntru.

Întrucât nu dispuneau de vreo lampă de buzunar, trebuiră să se mişte cu multa precauţie. Mai întâi se opriră un timp, până se convinseră ca cel care dormea se afla la dreapta lor. Petre se lasă în patru labe şi se târî până aproape de căpetenie. Secundele care urmară îi părură o veşnicie lui George. Se temea să nu fie pe podea butoiaşe cu apă sau cu vin de care Petre să se împiedece. În acest caz Tulopi s-ar fi putut trezi, deoarece ca băştinaş avea fără îndoială un auz ascuţit.

Cel puţin un minut totul rămase liniştit. George abia îndrăznea să respire pentru a nu se trăda. Inima sa bătea atât de năvalnic încât avea impresia că bătăile sale l-ar putea deştepta pe Tulopi.

Răsună o lovitură uşoară, înăbuşită, un geamăt scurt fu perceput, un fâşâit urmat de un scârţâit şi iarăşi… linişte.

— S-a făcut, şopti Petre prietenului său.

— Mai întâi sa căutăm lămpile noastre de buzunar Petre.

Pipăiră peste tot în colibă. Puteau să-şi mai permită ceva timp întrucât paznicul care fusese înlăturat de prima dată, de abia îl înlocuise pe predecesorul său. Mai erau încă vreo trei sferturi de ori până la o nouă înlocuire. Într-un colţ îşi găsi în sfârşit George brâul şi lampa de buzunar. O aprinse de-ndată având grijă ca numai o dâră fină să străbată între arătător şi degetul mijlociu.

Fâşia de lumină căzu asupra căpeteniei care stătea ghemuit fără cunoştinţă pe patul său. Abia acum găsi timp Petre să-l lege bine şi pe căpetenie, după ce folosi drept căluş o bucată din sorţul său.

— Hai să mergem să-i eliberăm pe european, propuse George. Cred că acum e momentul cel mai favorabil, zise şi Petre.

— Dar cum o să plecăm de pe insulă?

— Va trebui să luăm una din bărcile strămoşilor, domnule George.

— La kanu-uri va fi plasat de asemenea vreun paznic!

— Şi ce dacă!

— Ai dreptate. Să-i dăm drumul spre coliba europeanului.

Camarazii voiau tocmai să părăsească coliba căpeteniei, când de afară răsună un strigăt disperat de alarmă.

— Mii de draci! înjură printre dinţi Petre.

— O altă santinelă trebuie c-a observat ceva în neregulă.

— Repede în plantaţia de cocotieri!

Camarazii nu mai pierdură vremea, se strecurară repede din colibă, o cotiră pe după aceasta şi dispărură în plantaţia care se învecina cu coliba căpeteniei.

Alarmaţi fiind de strigătele santinelei mereu alţi şi alţi locuitori ai insulei se trezeau şi alergau spre piaţa centrală.

Credeau că albii au declanşat atacul asupra insulei, pentru a-i elibera pe prizonieri.

La o oarecare depărtare de sat, cei doi fugari se opriră, pentru a-şi mai trage sufletul. George zise acum abătut:

— Am fost atât de aproape de ţel şi iată ce s-a întâmplat!

— Neplăcut e, ce-i drept, consimţi Petre.

— Nu ştim dacă o să-l mai putem elibera pe compatriotul nostru în aceste condiţii, Petre.

— Nu cred c-o să fie de acord căpetenia. L-a făcut omului mult prea mult rău şi se teme că va fi pedepsit pentru tot ce a comis, dacă se va afla vreodată..

V.
ELIBERAREA.

GEORGE ŞI PETRE SE SFĂTUIRĂ îndelung cam ce-ar fi potrivii să întreprindă. Le trecură prin cap cele mai îndrăzneţe dar şi cele mai imposibile scenarii.

Aveau de altfel întotdeauna idei bune şi îndrăzneţe dar situaţia de acum părea aşa de încurcată încât nu le venea nimic în minte, care să fi avut şanse de reuşită.

— Va trebui fără plantator să parcurgem un drum lung într-un kanu al băştinaşilor, domnule George.

— Ai dreptate Petre. N-o să ne îndepărtăm prea mult, păcat ca nu ne-am luat şi cârligele cu noi. Am fi putut petrece încă o zi în copaci.

— Fără mine, domnule George. Acolo sus nu prea mă simt în largul meu, prea e incomod. Îmi înţepenesc toate oasele.

— Şi ce propui acum, Petre?

— Păi se ne ascundem pentru început în desiş. Aici ne vor găsi greu oamenii lui Tulopi.

Tânărul încuviinţă numai şi dete să se îndrepte înspre sud. Petre propuse s-o ia mai degrabă spre nord, întrucât Tulopi va căuta de prima dată, tocmai pe direcţia sudică.

Într-un cerc larg, ocoliră acum cei doi fugari satul în care părea să domnească o mare agitaţie. George râse pe înfundate auzind larma şi zise:

— Aş vrea să-i văd acum pe Tulopi! Cred că turbează de furie c-am reuşit să-i scăpăm iarăşi. Dar paznicul pe care l-ai doborât prima oară, nu cred c-o să râdă prea mult. Dar iată, îmi vine o idee! Ştii tu, unde Tulopi ne va bănui cel mai puţin?

— Unde?

— Păi, chiar în satul lui!

Petre ramase uimit. Se gândi puţin la propunerea asta temerară.

— Păi, nici nu sună prea urât, fu el de părere. Întregul sat se dă de ceasul morţii să ne găsească. Dacă ne vom întoarce vom găsi numai femeile şi copii.

— Şi în plus vom putea să-l eliberăm pe compatriotul nostru în toată liniştea, mai adăugă George.

— Dacă nu ne reuşeşte acum a nu vom reuşi niciodată, Tulopi o să-l păzească atât de bine încât nu vom putea ajunge niciodată în preajma lui.

— Da, în sat domneşte mare tărăboi acum. Asta aşa e! Asta e în avantajul nostru, trebuie s-o recunosc. Dar i-auzi, lumea din sat parcă se repartizează pe grupe. O trupă pare să vină spre noi. Numai de nu ne-ar vedea!

O grupă de oameni se apropia de cei doi camarazi. Asta se auzea foarte clar; acum totul depindea de cum o să-i

păcălească. Nu se ascunseră din calea lor, ci, dimpotrivă, merseră spre ei sperând ca nu se desfăşuraseră încă într-un lanţ prea larg şi, în ultimul moment i-ar putea oarecum evita, trecând pe lângă ei.

Ceva îi făcu totuşi pe aceştia să se răspândească pe o distanţă mai mare, deoarece din timp în timp îşi adresau chemări. Asta era o greşeală din partea lor, întrucât acum, fugarii puteau să-şi dea seama unde erau oamenii izolaţi.

La stânga lui Petre şi lui George răsună o voce ascuţita, probabil că aparţinea unui războinic tânăr care-şi începea cariera tocmai acum.

Lui îi lipsea de bună seama experienţa pe care Tulopi şi oamenii săi o dobândiseră în vremuri de restrişte şi de lupte pe câmpurile de bătălie al marelui război mondial.

Fără a se mai înţelege prin semne sau vorbe, ambii camarazi se îndreptară tocmai în direcţia din care venea vocea recrutului. George o luă înainte, oprindu-se din loc în loc, în umbra palmierilor. Acum se opriră amândoi în dosul aceluiaşi palmier, spionând cu băgare de seamă în jur.

Ultimul strigăt al războinicului răsunase foarte aproape. Nu dură mult şi-l văzură, doar la câţiva metri depărtare. Mergea destul de netulburat printre doi palmieri. Camarazii se opriră, neîndrăznind să mai facă o mişcare.

Tânărul războinic va trece foarte aproape de palmierul în dosul căruia se ascunseseră cei doi tovarăşi, dar aceştia nu mai puteau să-şi aleagă alt adăpost, pentru că s-ar fi trădat numaidecât.

Trebuiau să se bizuie doar pe faptul că neexperimentatul războinic va trece pe lângă ei, fără să-i vadă!

Acesta se apropia tot mai mult. Se vedea însă că nu are experienţa necesară, întrucât zăbovea cam mult în locurile luminate de lună.

Camarazii pe măsură ce se apropia războinicul se roteau în jurul palmierului păstrând un unghi favorabil pentru a nu fi văzuţi. Nu după mult timp acesta depăşise palmierul cu pricina. Mai aşteptară câteva minute, până ce alte strigăte răsunară pentru a reface lanţul care-i depăşise în impetuozitatea elanului pe care şi-l luaseră războinicii. Acum se puteau apropia fără pericol de sat. Urma partea cea mai grea a planului lor.

Trebuia multă prudenţă, viclenie şi îndemânare pentru a reuşi.

E adevărat că Tulopi îşi trimisese toţi războinicii în urmărirea lor, dar în sat mai rămăseseră totuşi locuitori. E drept bătrâni şi copii dar într-o mare forfotă şi agitaţie.

Pe de altă parte, paznicii care-l păzeau pe german rămăseseră în sat. Poate şi Tulopi însuşi rămăsese în sat. Se considera un mare strateg şi marii strategi nu iau parte la bătălie, ei rămân la Cartierul General pentru a conduce de acolo ostilităţile.

După ce se apropiară de primele colibe se opriră. Harababura dezlănţuită în sat era încă mare, dar nu se mai distingeau decât vocile femeilor amestecate cu scâncetele copiilor.

Copiii cei mai mari erau mai periculoşi, întrucât maturitatea minţii lor nu le permiteau să gândească obiectiv şi nimereau uneori mai bine, sau mai cu folos decât cu judecata adulţilor, ce gândeau superior.

Acum erau chiar la marginea satului, de unde însă nu se auzea nici un zgomot. Locuitorii de aici erau deja în piaţa centrală, sau în plantaţia de cocotieri.

Străduindu-se să nu facă cel mai mic zgomot, ajunseră în cele din urmă în spatele colibei unde era ţinut prizonierul neamţ.

Tensionaţi ascultară mai întâi, dar nici un zgomot nu se auzi din interiorul colibei cu pricina. Descoperiră că în colibă ardea însă lumina. O puteau vedea prin spărturile din spatele colibei. Locul pe unde evadaseră prima dată, fusese reparat dar nu aşa de bine încât să nu rămână locuri prin care puteau privi în interior. Prizonierul stătea pe un pat de frunze. Lângă el stătea un băştinaş, ce ţinea un cuţit în mână. Paznicul privea mereu spre uşa colibei. De bună seama Tulopi se temea de o nouă încercare de eliberare a prizonierului. Petre pipăi în jurul colibei, după care îi şopti lui George:

— Trebuie să încercăm să găsim spărtura pe care am făcut-o ieri.

— E aici, Petre!

— Da, dar e reparată.

— Nu prea bine, doar provizoriu.

— Păi atunci s-o facem la loc.

— O să încerc să tai beţele de palmier cu care s-a întregit în mare parte peretele.

— Să sperăm că nu va observa paznicul nostru.

— Are privirea mereu aţintită asupra uşii.

— Să-i dăm drumul deci, domnule George.

— O să încerc să ademenesc paznicul, făcând puţin zgomot.

— Să sperăm că nu se va năpusti înainte cu cuţitul.

— Va vrea să se convingă mai întâi despre ce este vorba.

— Dacă vei fi descoperit, ratăm totul domnule George!

— O să mă păzesc cât se va putea.

Fără să facă cel mai mic zgomot George înconjură coliba. Luna bătea astfel încât umbra colibei ajungea până în mijlocul pieţii.

Tocmai de aceea tânărului nu-i era teamă c-ar putea fi descoperit imediat, deşi siluete întunecate alergau la o oarecare distanţă spre piaţa centrală a satului.

Erau femei şi copii care se aţineau la o distanţă apreciabilă de coliba prizonierului.

George se lăsă la pământ şi se târî încet spre intrarea colibei.

În mâna stângă ţinea câteva pietricele culese în drum. Cu câţiva metri înainte de uşa colibei se opri. Dacă paznicul se va opri în uşă va putea să se pitească bine încă. Sau să se ascundă după colţ.

Acum aruncă prima pietricică care căzu în faţa colibei.

Distinse un zgomot în colibă, semn că paznicul era pe punctul de a ieşi afară din colibă şi a spiona ce şi cum.

Aruncă o a doua pietricică, auzi paşii santinelei apropiindu-se de uşă şi se trase repede înapoi. Se opri astfel încât sa poată zări o parte din uşa de la intrare. Paznicul ieşii în pragul uşii şi se uită în jur la femeile şi copiii adunaţi în piaţa centrală. Ridica pumnul ameninţător către aceştia şi le strigă câteva cuvinte.

Îndată, aruncă următoarea piatră, de data asta una mai mare care produse un zgomot deosebit. Cu o înjurătură, paznicul fu din nou în pragul uşii, privind în toate părţile. Lua desigur în consideraţie posibilitatea ca copiii din împrejurimi să arunce cu pietre vrând să-i joace neapărat vreo festă.

George se bucură la ideea ca Petre avea mai mult timp la dispoziţie pentru a lărgi spărtura. Curând se dovedi că tocmai asta făcuse. Vorbele de ameninţare pe care le rostea paznicul asupra copiilor inexistenţi din piaţa oraşului îi pieră acestuia pe buze şi locul acestora fu luat de un horcăit.

Silueta acestuia dispăru curând din prag. George auzi un bufnet înfundat şi ştiu imediat ce s-a întâmplat. Petre intrase prin spărtura făcută în colibă, îl înlăturase pe paznic şi-l trase în interiorul acesteia. Acolo îl ameţi cu o lovitură de box aşa cum ştia el mai bine. Repede se târî tânărul înainte şi spionă mai întâi prin uşa. Aproape de perete îl văzu pe Petre, care tocmai era pe punctul de a-l lega pe paznic şi a-i pune un căluş în gură.

George căută mai întâi cheia de la cătuşe în şorţul paznicului, amorţit de Petre. O găsi şi-l eliberă pe plantatorul

neamţ care se ridică în picioare. Acesta-l privea încă mirat neştiind ce s-a întâmplat şi mai ales ce se va întâmpla de-acum înainte.

— Aţi venit într-adevăr să ma eliberaţi, murmură proaspătul eliberat din lanţuri, neîncrezător.

— De data asta ne-a reuşit, zise George.

— Da parcă aţi fost înşivă luaţi prizonieri şi siliţi să munciţi pe plantaţie.

— Păi de unde ştiţi toate astea? se interesă George Căpetenia mi-a relatat totul.

Am fost luaţi de multe ori prizonieri de către băştinaşii insulelor tropicale, în peregrinările noastre, dar am scos-o până acum mereu la capăt, ceea ce sperăm să-o facem şi de data asta. Am câştigat oarecare experienţă în materie îl linişti zâmbind.

Germanul asculta mirat, George însă continuă:

— Puteţi să alergaţi? Trebuie să ajungem neapărat la plajă să luăm unul din kanu-urile căpeteniei, pentru a putea părăsi insula.

— Să alerg aş putea eu într-o oarecare măsură. Dar despre evadarea pe care-o plănuiţi va fi ceva mai greu de pus în practică, răspunse plantatorul.

— Cunoaşteţi golful în care am intrat?

— Da.

— Se găsesc prin apropiere bărci de ale indigenilor?

— Tribul lui Tulopi posedă zece kanu-uri mari şi şase mici, veni răspunsul.

— Excelent.

— Tulopi are cele mai multe kanu-uri de război dintre toţi şefii insulelor din sud. De aceea se consideră acum, un mare războinic Este pretutindeni temut.

— Acest sentiment ne vom strădui să-l temperăm. Dar să pornim, nu vrem să pierdem timpul pe aici.

Germanul şovăia însă.

— Mai aveţi ceva deosebit pe aici? îl întrebă George.

— Da. Când Tulopi s-a întors de la război, am îngropat banii pe care-i aveam într-o casetă de fier. N-am putea s-o luăm? Trebuie să-mi creez doar o nouă existenţă! Tulopi mi-a luat plantaţia nu doar fiindcă a venit el, ci fiindcă autorităţile au fost de acord.

— Dacă caseta nu este prea grea, o s-o luăm bineînţeles cu noi. Trebuie să facem un ocol mare pentru a o lua?

— Am îngropat-o la capătul golfului, acolo unde sunt păstrate kanu-urile.

— Atunci vom reuşi s-o dezgropăm!

— Încă o întrebare, interveni Petre.

— Vă rog!

— Ştiţi câţi paznici sunt în golful acela unde sunt păstrate kanu-urile?

— Am auzit când Tulopi a trimis doi oameni acolo.

— Şi când sunt schimbate posturile?

— Trebuie să stea acolo, până operaţia de căutare a dumneavoastră va lua sfârşit.

— Cum va reacţiona Tulopi, când va afla c-am reuşit să evadăm?

— Va turba de mânie şi cred că vă va ucide dacă-i veţi cădea din nou în mână.

— Nici o grijă! Nu-i va merge deloc bine, dacă se va ciocni din nou cu noi, acum când suntem în posesia armelor noastre.

Petre făcu semn că-i timpul de plecare. Cei trei se strecurară cu băgare de seamă afară. În şoapte, albul eliberat de curând, dădu indicaţiile necesare pentru a o lua direct spre golful unde erau plasate kanu-urile războinicilor. George prelua comanda micului grup, oprindu-se de multe ori şi trăgând cu urechea. Petre veghea asupra neamţului, să nu i se întâmple nimic rău.

După vreun sfert de oră auziră în faţă zgomote uşoare. Războinicii trimişi în căutare se întorceau în sat după expediţia lor zadarnică. Albii aleseră un trunchi gros, în dosul căruia se ascunseră de privirile războinicilor care treceau spre sat.

În curând se întoarseră şi ceilalţi locuitori. Din convorbirile pe care le purtau, puteau înţelege modul cum îşi dispuseseră forţele. Atât de aproape ca mai înainte, nu trecu nici un băştinaş pe lângă ei. Totuşi nu renunţară la prudenţă. După un timp, neamţul obosit îi rugă să-i acorde un scurt răgaz de odihnă care le căzu bine şi camarazilor.

— După ce mai merseră un timp, plantatorul îngenunche la rădăcina unui palmier gros şi începu cu mâinile să zgârie şi să sape pământul moale.

Petre îl ajută îndată cu ajutorul cuţitului său. Nu dură mult până ce dădu de caseta de fier. Aceasta nu era prea grea şi Petre şi-o puse cu uşurinţă pe umeri, apoi mersul continuă.

În sfârşit, bătrânul plantator se opri încă odată şi spuse:

— Îndărătul acelor tufişuri dese se găseşte golful cu kanu-urile. Santinelele sunt postate undeva lateral unde se găsesc palmierii aceea înalţi care le oferă un bun adăpost şi loc de mascare. De acolo pot ţine sub observaţie întregul golf.

— Petre, acum trebuie să ne despărţim, propuse George. Eu voi merge spre stânga tu o vei lua spre dreapta.

— Vreţi să luaţi santinele de pe partea aia în primire, domnule George?

— Se înţelege doar!

— Prima lovitură de pumn trebuie să fie nimicitoare. Un strigăt de alarmă acum ne-ar fi fatal.

Proaspătul salvat, îi lămuri, că plaja are o lungime de vreo sută de metri. George merse vreo cincizeci de metri paralel cu tufişurile, rămânându-i să se târască între două tufişuri pentru a avea în supraveghere întreaga plajă, unde, la marginea acesteia, sub cei doi palmieri înalţi stăteau adversarii lor care nu bănuiau nimic.

Fără a face cel mai mic zgomot, fiul căpitanului Farrow se trase înapoi. Trebuia să ocolească puţin pentru a le cădea în spate, dar aceasta n-o putea realiza decât târându-se cu grijă înainte. Perseveră pe calea sa, până ce găsi locul potrivit de unde îşi putea declanşa atacul. La mică depărtare de el şi zări spatele santinelei. Acum totul depindea de cum va putea să străbată de repede mica distanţă care-i separa şi apoi de tăria şi precizia loviturii.

Tocmai când se gândea cum să ajungă mai bine la omul său, văzu cum dincolo, de cealaltă parte a plajei, a doua santinelă căzu fără să scoată un geamăt la pământ. Petre îşi terminase lucrul său în mod cât se poate de mulţumitor.

Înainte ca santinela de pe partea lui George, care-şi văzu tovarăşul prăbuşindu-se să se poată ridica pentru a-i veni în ajutor, George şi sări ca împins de un resort elastic, înainte. Cu stânga cuprinse beregata santinelei surprinsă de acest atac neaşteptat şi cu dreapta îl pocni în partea cea mai sensibilă a feţei ceea ce îl făcu să ameţească imediat. Petre o şi luase peste plajă, alergând. El îşi legase deja „omul” său şi-i înfundase un căluş în gură şi acum se asigură să-i meargă potrivnicului lui George tot aşa. Un strigăt uşor îi scăpă bătrânului german care-şi purta acum singur caseta şi care ieşise din tufişuri. Petre îi luă caseta acum şi-l conduse la un mic kanu pregătit pentru lansare la apă. Nu intrară însă în barcă ci se asigurară că toate celelalte kanu-uri sunt scoase din funcţiune, dar numai momentan, astfel încât să poată fi reparate şi pentru ca indigenii să nu sufere o pierdere nemeritat de mare.

După ce-şi terminară munca se urcară în kanu-ul unde îi aştepta temător, ghemuit într-un colţ, proaspătul salvat.

Petre îşi mână mica ambarcaţiune cu câteva lovituri puternice de vâslă spre larg. Camarazii parcurseseră doar o

mică bucată de drum când auziră pe plajă ţipete şi o hărmălaie nemaipomenită.

Doi băştinaşi alergau ca apucaţi de colo până colo, ţipând cât îi ţineau plămânii. Nu puteau fi decât cei doi războinici care erau meniţi să înlocuiască santinelele postate acolo. Strigătele lor avură succes, mai multe siluete întunecate, li se alătură şi pesemne nu le rămânea altceva mai bun de făcut decât să se alăture corului celor doi apucaţi.

În cele din urmă apăru şi Tulopi, a cărui voce puternică acoperi pe toate celelalte.

În mare grabă, au fost puse la apă kanu-urile cele mari. Strigăte puternice de disperare, se auziră din nou când îşi dădură seama că pe moment nu puteau fi folosite, întrucât apa intra în ele. Găurile nu erau prea mari, dar totuşi destul de mari ca pe moment să nu poată fi repede reparate.

Ţipete de furie groaznice, răsunară în spatele fugarilor, care se îndepărtaseră între timp destul de mult.

George apucase ei însuşi o vâslă şi trăgea din răsputeri alături de Petre. Cei salvat reuşi abia acum să-şi exprime întreaga mulţumire.

El se numea Hans Salden şi era originar din Hamburg. Se stabilise înainte de război pe insulă. După ce Tulopi se întorsese, începuseră zile grele pentru el. Căpetenia rupsese înţelegerea avută, cu permisiunea autorităţilor bineînţeles. Îl sili pe Salden să rămână pe insulă şi să-i dea sfaturi cum să întreţină plantaţia.

Îi mai rămăsese speranţa c-ar putea fi salvat într-o zi.

Două ore mai târziu, camarazii dădură de submarin. Pe punte era jumătate de echipaj, înarmat cu grenade cu gaze. Jean Brike stătea la tunul său pregătit pentru orice. Căpitanul contramanda toate ordinele, după ce ascultă un scurt raport a lui George.

Bineînţeles că cei doi prieteni fură întâmpinaţi cu urale de către toţi membrii echipajului şi Salden fu invitat în cabina căpitanului.

Cu banii salvaţi voia acum, ca în patrie, să-şi înjghebeze o nouă existenţă. La dorinţa sa, îl debarcară, într-o noapte, într-unul din marile porturi ale unei insule pe lângă care erau în trecere.

Cuvintele calde de mulţumire izvorâte din inimă fură bine meritata răsplată pentru camarazii şi compatrioţi care-l salvaseră, un ultim rămas bun, un gest de adio şi „Dox”-ul se puse în mişcare având drept ţel „Insula Odihnei”. Până va ajunge acolo mai aveau de întâmpinat multe aventuri.

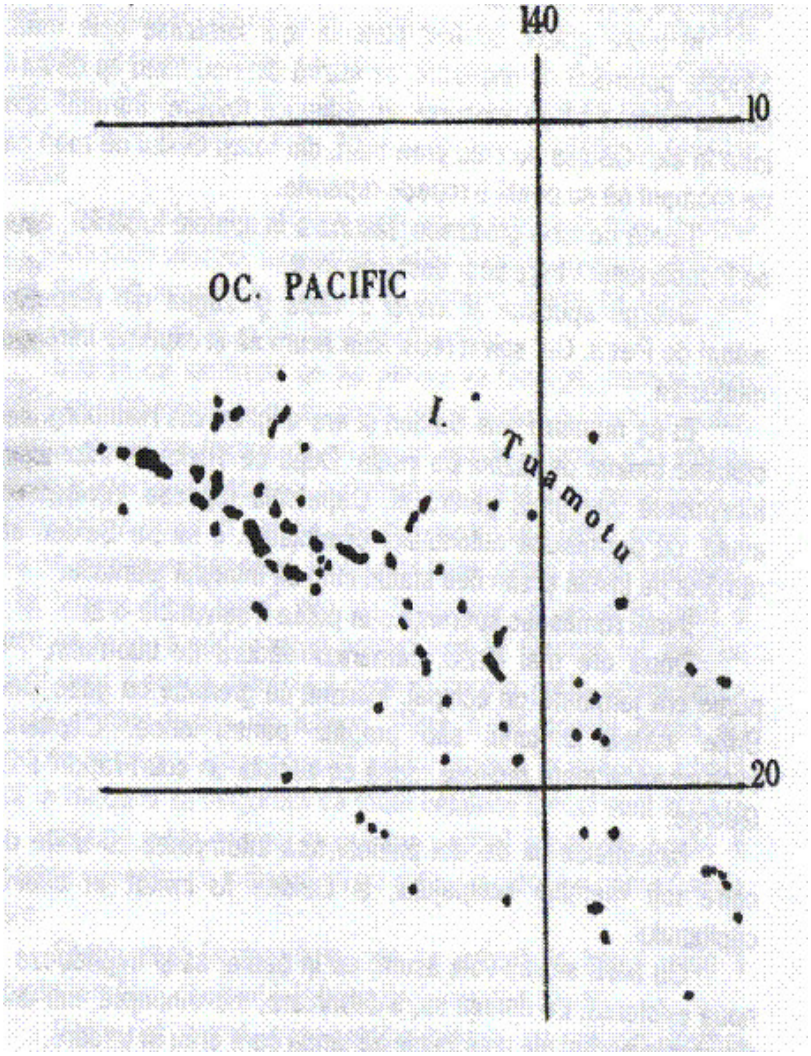

Sfârşitul volumului: **CĂPETENIA TULOPI.**

În numărul următor:

MESAGERUL MORŢII.

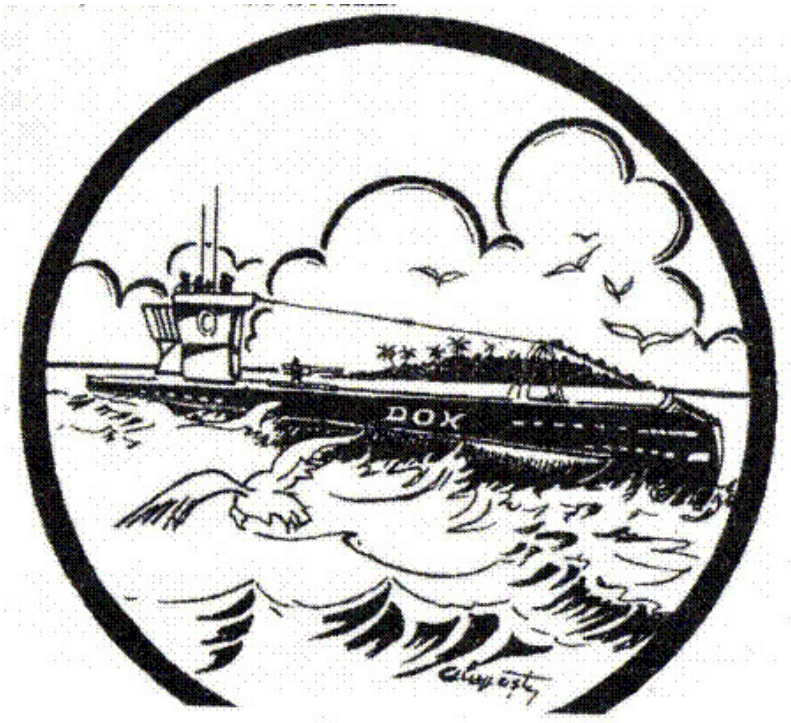
DOX

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro